

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

SAYI: 236

7 Mayıs 2005

1.000.000 TL - 1 YTL

Erdoğan Şaron'la elele

HANI TERÖRİSTTİ?

Yıllardır Filistinlilere karşı her türlü haksızlığı yapan, Filistinlileri terörle bunaltan İsrail devletinin bu tutumunu kısa süre öncesine kadar Türkiye Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan'da kınıyordu.

Ve hatta Erdoğan İsrail'in Filistinlilere saldırmasının hemen ardından bu ülkeyi terörist olarak ilan etmişti. Erdoğan'ın o zamanki tespiti doğrudur.

Ne var ki ABD tarafından her gün sıkıştırılan Erdoğan ve Türkiye hükümeti sonunda ABD'nin Orta Doğu'daki bekçi köpeği önünde eğilmek zorunda bırakıldı. ABD'nin baskısı sonucu Erdoğan dün terörist diye tanımladığı bir ülkeyi ve onun gelmiş geçmiş en saldırgan hükümetini ziyaret etti.

Erdoğan bu ziyaretinde İsrail yöneticilerince bir de üstelik soğuk karşılandı. Onlar Erdoğan'ın kendilerini suçlayıcı tutumunu unutmamışlardı.

Ama pişkin Erdoğan alttan alarak Siyonistlere sayısız siyasi ve ekonomik taviz verdi.

Bir dizi büyük askeri ihale İsrail'e verilirken iki ülke arasında yeni ticaret anlaşmaları imzalandı.

Dünyanın bir çok ülkesinin haklı olarak

boykot ettiği İsrail Orta Doğu'da bu boykotu Türkiye aracılığı ile kırıyor.

Erdoğan sırf adet yerini bulsun kabilinden Filistin yönetimini de ziyaret etti.

Filistinliler de Erdoğan ve Türk hükümetine soğuk davrandılar.

Filistin'i işgal eden ırkçı

İsrail devleti Orta Doğu'daki en önemli çıban başıdır. İsrail devleti ortadan kalkmadan ve yerine Filistin'in Yahudi, Müslüman ve Hıristiyan bütün dinlerden halklarını kucaklayan birleşik bir laik devlet kurulmadan bu bölgede barış olmayacaktır.

1915'in Çatlıları 90.yılında Ermeni sorunu

Cengiz Alğan

Sayfa: 5

Marks'tan harekete mesaj var!

Mike GONZALES

Sayfa: 11

Sağlıkta dönüşüm programı

Çağla OFLAS

Sayfa: 6

Saygon'un düşüşü

Sayfa: 12

marksizm ★ 2005
19-20-21-22 mayıs
Küçükparmakkapı Sk. Hayat Apt. Kat: 4,
Beyoğlu - İstanbul

kapitalizmi tarihe gömelim

- 1 Biz ve onlar - Dünyanın son 10 yılına bir kuşbakışı
- 2 Siyasal İslam iflas mı etti?
- 3 Türkiye AB'nin kapılarını açabilir mi?
- 4 Kapitalizmden sonra ...?
- 5 Toplumsal hareketler, demokrasi ve liderlik
- 6 Milliyetçilik, ırkçılık ve faşizm
- 7 Che'den Chavez'e: Latin Amerika'da devrim
- 8 Irak Vietnam olabilir mi?
- 9 Bir üşüyor, bir yanıyoruz : Küresel ısınma
- 10 1989-91'de yıkılan sosyalizm miydi?
- 11 Ermeni "sorunu"?
- 12 Toplumsal cinsiyet ve sömürü
- 13 Marksizm ve terörizm: Direnişin ahlakı?
- 14 21. yüzyılda devrim mümkün mü?
- 15 Eşitsiz bir dünya / Yoksulluğa mahkum muyuz?
- 16 Kürt hareketinin gerçek dostları kimlerdir?
- 17 Yeni bir sol, yeni bir kitlese parti

MF'yle güvencesiz yaşam, mezarda emeklilik

IMF emrediyor, AKP vuruyor

Sosyal güvenlik reformu çalışmaları tamamlandı ve meclise sunulmayı beklemekte. Görünürde sosyal güvenlik sisteminin ekonomide kara delik oluşturduğu öne sürülse de, işin gerçek yönü, AKP hükümetinin IMF'yle imzaladığı yeni stand by anlaşması gereği yasa yürürlüğe konulmak istenmektedir. AKP Hükümeti sosyal güvenlik sistemini, eğitim ve sağlık hizmetleri gibi başından atıp, çalışanların sırtına yüklemek istemektedir.

Gerçekte işi, bugün asıl kara deliği IMF'yle oluşturulan kredi anlaşmaları oluşturmaktadır. ATO'nun (Ankara Ticaret Odası) son araştırmasında, Türkiye'nin son 10 yılda iç ve dış borç anapara ve faizine 970.8 milyar dolar ödediği, 1999-2004 yılları arasında büyümenin fazla yaşanmasına rağmen, işsizliğin %7.3'den, %10'a yükseldiği, büyümenin istihdam ve yatırıma yansımadağı görülmüştür. AKP Hükümeti zamanında ise büyüme olmasına rağmen,

borçların katlanarak arttığı, işsizliğin büyüdüğü görülmektedir. Tasarıyla, Bağ-Kur, Emekli Sandığı, SSK tek bir çatı altında birleştirilerek, sosyal güvenlik sistemi toptan çökertilecektir. Bununla birlikte özel sigorta şirketlerine kapılar açılıp, bireysel emeklilik sigortası teşvik edilecektir. "Emekli olmak istiyorsan ödersin" yasası emeklilik sistemi için de geçerli olacaktır. AKP hükümetinin dayattığı yasa kabul edildiğinde artık çalışan

herkes için emekli olmak hayal olacaktır.

Tasarıyla halen kadınlar için 58, erkekler için 60 olan emeklilik yaşı 68'e, emekli olabilmek için gerekli prim ödeme gün sayısı 9 bine yükselecek. Bu düzenleme 2035 yılında başlayacak ve aşamalı olarak 2075 yılında sonlanacak. Emeklilik Sigortaları Kanun Tasarısı ile emekli maaşlarında önemli bir düşüş yaşanacak. Şu an Emekli Sandığı'nda %3, SSK ve Bağ-Kur'da %2 olan yıllık

emekli aylığı bağlanma oranları önce %2,5'e, 2016 yılından sonra ise %2'ye düşürülecek.

Bu düzenlemeyle memur emeklilerinin maaşları %33, SSK ve Bağ-Kur emeklilerinin maaşları ise %23 oranında düşürülmüş olacak. Yaş ve primle ilgili düzenlemeden farklı olarak maaşlarla ilgili yeni düzenleme hemen yasa çıktıktan sonra gerçekleşecek.

Bu nedenle halen çalışanlar da bu yasadaki etkileyecektir.

KESK iş bıraktı

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu'na (KESK) bağlı sendikalara üye kamu emekçileri, sosyal güvenlik sistemi ve personel rejimine yönelik kamu reformu yasa tasarılarını protesto etmek için iş bıraktı.

Aksaray Metro İstasyonu'nda buluşan KESK'e bağlı sendikaların İstanbul şubelerine üye kamu emekçileri, başta eğitim ve sağlık olmak üzere tüm kamu hizmetlerinin toplumsal denetim altında ve kamu tarafından yerine getirilmesini ve hükümetin, meclis gündemine taşıdığı yasa tasarılarını geri çekmesini istediler.

Eyleme Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) Genel Sekreteri **Musa Çam**, Tekstil-Sen genel Başkanı **Ayşe Yumlu Yeter**, Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu sözcüsü **Tayfun Mater** de destek verdi.

KESK'in aldığı iş bırakma kararı doğrultusunda Ankara'da da Ziya Gökalp Caddesi'nde toplanan kamu emekçileri eylem yaptı.

Hükümetin özelleştirme saldırısına karşı sokakta direnmek doğru, ancak KESK'in bunu diğer sendikalarla ortak bir mücadeleye dönüştürmesi gerek.

Bolluk varsa neden açız?

Ankara Ticaret Odası'nın hazırladığı bir rapora göre Türkiye bir çok ürünün üretiminde ön sıralarda: Karpuz ve zeytin üretiminde ikinci; zeytinyağı, ayçiçeği, sebze üretiminde dördüncü; koyun, keçi, çay, pamuk, vişne üretiminde beşinci; soğan, üzüm üretiminde altıncı; limon ve buğday üretiminde yedinci; hububat, ayçiçeği, çavdar, badem üretiminde sekizinci, sığır üretiminde 14'üncü sırada yer alıyor.

Fakat buna rağmen ülke nüfusunun büyük bir bölümü yoksulluk sınırının ve önemlice bir kısmı açlık sınırının altında yaşıyor. Bunun nedeni kar güdü-süyle işleyen kapitalizm-dir.

Türkiye çocukların gelişiminde önemli bir yer tutan yumurtayı üretiyor ama tüketemiyor. Yumurta üretiminde dünyada 14'üncü sırada bulunan Türkiye tüketimde 88'inci sıraya giriliyor. Arı varlığında dördüncü sırada yer almasına karşın Türkiye, bal üretiminde yedinci sırada yer alıyor. Tüketi-

mini ise hiç sormayın. Kapitalizm bir yığın dengelessnesse neden oluyor. Türkiye dış borcun milli gelire oranında dördüncü, en borçlu

ülkeler liginde beşinci, gelir dağılımı bozukluğunda 55'inci, kişi başı milli gelirden 65'inci, refah liginde 92'inci sırada yer alarak ekonomik büyük-

lüğü ile çelişki yaratan istatistiklere imza atıyor. Türkiye, armut, fındık, incir, kiraz üretiminde birinci, buna karşın orman tahribatında ikinci sırada. Koyun-keçi sütü üretiminde birinci, inek sütü üretiminde sekizinci, ilaç üretiminde 18'inci sırada bulunan Türkiye, aynı alandaki farklı istatistiklerde kötü bir tablo çiziyor. Buna göre Türkiye, sağlık hizmetlerinin ulaşabildiği insan sayısı sıralamasında 96'ıncı, sağlık hizmetleri-nin eşit ve adil dağılımında 109'uncu, her bin doğumda ölen bebek sıralamasında (ölümlerin azlığından sıklığına doğru) 122'nci sırada. Bolluk içinde açlık yaşıyoruz.

Bu aslında tüm dünya için geçerli. Dünyanın mevcut zenginliği, dünya nüfusunun çok üstünde insanı doyurabilecekken milyonlar aç yaşıyor. Oysa dünya kaynaklarının eşit paylaşımı, yalnızca silah ve reklam gibi gerçekte hiçbirimizin işine yaramayan harcamaları kısımlasıyla bile sağlanabilir.

Görünen kaza: Özelleştirme

Maden Mühendisleri Odası (MMO), bir kaç hafta önce Kütahya'nın Gediz ilçesinde meydana gelen ve 18 işçinin yaşamını yitirdiği kazaya ilişkin, oda yöneticilerinin olay yerinde yaptığı incelemeler sonucu ulaştığı bulgu ve sonuçları açıkladı.

MMO, son zamanlarda madencilik sektöründe benzeri iş kazalarında sürekli bir artış yaşandığına dikkat çekerek, geçtiğimiz 20 ayda, sadece Aşkale, Ermenek, Küre, İskilip ve Gediz'de meydana gelen kazalarda 57 işçinin yaşamını kaybettiğini bildirdi.

Bu kazaların olduğu işletmelerde özelleştirme çalışmalarının ya tamamlanmış ya da devam etmekte olduğunun görüldüğünü belirten MMO, "Bu durum, madencilik sektöründe özelleştirme politikaları ile iş kazaları arasında doğrudan bir ilişki olduğuna işaret etmektedir" dedi.

Devrimci Maden Arama ve İşletme İşçileri Sendikası (Dev Maden-Sen) Genel Başkan Vekili Tayfun Görgün, Kütahya Gediz'de 18 maden emekçisinin ölümüne neden olan kazanın "görünen bir kaza olduğunu", önlenemez olduğunu söyledi:

"Burası, 1950 yılından beri madencilik yapılan zengin bir havzadır. İlk kaza bu. Tesadüf değil. Bu işletme özelleştirme kapsamındaydı. Özelleştirmelerden sonraki koşullara baktığımızda, 'ucuz atlattık' bile diyebiliriz."

sosyalist işçi

yaşadığınız yerde bulamıyorsanız sosyalist işçi'ye abone olun

Uluslararası antikapitalist hareketle, savaş karşıtlarıyla, ilişki kurmak istiyorsanız sosyalist işçi size mutlaka gerekli. Ayda 3 milyona abone olun, 2 haftada bir posta ile kapınıza gelsin.

İsim, soyad:
Adres:

e-mail:

Telefon:

GERÇEK MARKSİST GELENEK

John Molyneux

Z yayınları

KARAKEDİ KİTABEVİ'nden bulabilirsiniz

BAŞYAZI

Yıldönümleri

İçinde olduğumuz günlerde bir dizi önemli olayın yıldönümünü yaşıyoruz.

Çernobil'in, Alman faşizminin nihai olarak yenilmesinin, Karl Marks'ın doğumunun, Güney Vietnam'ın başkenti Saygon'un düşüşünün ve ABD'nin yenilgisinin ve Hüseyin İnan, Deniz Gezmiş ve Yusuf Aslan'ın idam edilmelerinin yıldönümleri.

Kimi acı, kimi zafer dolu yıldönümleri. Sosyalistler bütün bu önemli olayları hatırlıyorlar. Anıyorlar. Ama asıl önemli olanın günümüzdeki mücadele olduğunu bir an dahi unutmuyorlar.

Bugün bir yandan ülkücü faşistlerin saldırganlıklarına karşı mücadele etmeliyiz, diğer taraftan inşa edilmek istenen nükleer santrallere karşı direnmeliyiz. Dün Vietnam için sokaklara çıkmıştık, bugün Irak'ta işgalin son bulması ve ABD'nin çekip gitmesi için sesimizi yükseltiyoruz.

Karl Marks'ın fikirlerini daha iyi kavramaya çalışıyoruz, faşizme karşı mücadelede Troçki'nin önerilerini öğreniyoruz.

Bütün bu süreçte bir nokta giderek önem kazanarak önümüze çıkıyor. Önümüzdeki süreç zorlu. Bunu düne sığınarak aşamayız. Yeni, yepyeni bir hareketin içindeyiz. Bu hareket çok hızla geliyor.

Şimdi en acil görev bu güçleri yeni konularda da harekete geçirmek, yeni kampanyalara seferber etmek ama asıl olarak hareketin politik sesini oluşturmaktır.

Solda milliyetçilik

Ülkücü faşistlerin, Kemalistlerin milliyetçiliğinin yanı sıra bir de sol milliyetçilik var ve bu sol milliyetçilik dolaylı da olsa sağdan yükselmeye çalışan milliyetçiliğin önünü açıyor.

Sol milliyetçilik sosyalistleri, solda duranları ırkçılığa, şovenizme ve milliyetçiliğe karşı silahsızlandırıyor.

1 Mayıs gösterisi sol milliyetçiliğin sayısız örnekleri ile doluydu.

Bir tarafta ellerinde Türk bayrakları ile yürüyen İşçi partisi ve CHP. Diğer tarafta "Yurtsever Cepheleri" ve "bayrağa saygıları" ile TKPliler.

Halkevleri'nin 1 Mayıs afişi de evlere şenlikti.

Bütün bunların üstüne bir de kürsüden okunan Türk milli marşı.

1 Mayıs uluslararası bir eylem. Bütün dünya işçilerinin ortak günü. 1 Mayıs'da ulusal özellikler değil, enternasyonal özellikler öne çıkar.

Milli marş değil, enternasyonal okunur, ulusal bayraklar değil, enternasyonal simgeler taşınır.

Bunun tersinin yapılması sadece ve sadece milliyetçiliği körükler, güçlendirir.

Üstelik "bayrak krizinin", linç girişimlerinin ve ırkçı ülkücülerin saldırganlıkları sokağa taşmışken ulusal sembelleri öne çıkarmak ve "yurtseverlik" daha da vahim sonuçlar yaratmakta.

Sonunda ulusal büyük medya "aferin" demektedir. Biz bu "aferin"i istemiyoruz.

sosyalist işçi

15-16 Haziran 1970, emekçiler yasayı değiştirirken

Anayasa Mahkemesi 12 Eylül darbesine direnseydi

Emekçiler yığınsal bir biçimde ayağa kalktığında, mücadele etmeye başladığında her şeyi ama her şeyi değiştirebilirler. Bu kahrolası düzeni de değiştirecek olanlar emekçilerdir, onların eylemidir.

F. ALOĞLU

"Cumhuriyeti savunmak" en sık karşı karşıya geldiğimiz ifadelerden birisidir. özellikle laik cephe tarafından kullanılır bu ifade.

Son günlerde Anayasa Mahkemesi Başkanı ile Meclis Başkanı arasında çıkan tartışma da gene sık sık kullanılıyor.

Anayasa Mahkemesi Başkanı türban üzerine bir demeç verdi, bunun üzerine Meclis Başkanı'nda "istersek kapatırız Anayasa Mahkemesini" dedi ve ekledi, "insanın cinsiyetini değiştirmekten başka her şeyi yapabiliriz."

Aman efendim bir tartışma başladı bu sözler üzerine.

Kemalist bürokratlar, büyük basın köşe yazarları hep bir ağızdan Cumhuriyet, hukuk devleti diye bağırmağa başladılar.

Cumhuriyetin ne olduğunu bilmiyorlar. Cumhuriyet her şeyden önce halkın TBMM aracılığıyla bu ülkeyi yönetmesi. Bize yurttaşlık bilgisi kitaplarında öğretilen bu.

Mesela Vatan gazetesi soruyor, "kadınların oy hakkını da mı kaldıracaksın, 19 Mayıs'ı bayram olmaktan çıkaracak mısın, seçim süresini 20 yıl mı yapacaksın?"

Vatan gazetesi ve diğerleri belli ki bu sorularla Meclis Başkanı'nı korkutmak istiyorlar. Oysa eğer bir ülkede yaşayan vatandaşlar bunları istiyorlarsa bu soruların hepsinin cevabı "evet"tir.

Ve zaten TBMM'nin geçmiş pratiği bütün bu sorulara "evet" cevabının verilebilmesini mümkün kılıyor. Örneğin eskiden 27 Mayıs darbesi

bayramdı, artık değil. Ya da eskiden seçim sistemi farklıydı, şimdi daha farklı. Eskiden baraj yoktu, sonradan baraj kondu ve şimdi o baraj sistemi nedeniyle AKP iktidarda.

Cumhuriyeti savunduklarını söyleyen herkes cumhuriyetin parlamenter bir düzen olduğunu öğrenmeleri gerekir.

Anayasa Mahkemesi'ne gelince TBMM elbette bu mahkemeyi kapatabilir ve yerine bir başkasını kurabilir veya hiç kurmayabilir. Eğer Anayasayı değiştirecek gücü varsa.

Bir de "hukuk devleti" teranesi var. Bu beyler bütün devletlerin şu ya da bu biçimde hukuk devleti olduğunu bilmeleri gerekir. Hiç bir mahkeme hukuk devletinin teminatı falan değildir.

Anayasa Mahkemesi Başkanı yasa yapıcılar ile yasayı uygulayıcılar arasında alt-üst ilişkisi yoktur diyor. Akıllı sıra "kuvvetler ayrılığı" ilkesini savunuyor.

Evet gerçekten de alt-üst ilişkisi olmamalıdır. Ama bir taraf yasayı yapar, diğer taraf o yapılan yasayı uygular.

Önemli olan yasa yapıcıların yasa uygulayıcıların işlerine karışmamaları, yargı süreçlerini etkilemeye çalışmamlarıdır.

Gazete yazarları ve Anayasa Mahkemesi başkanı bunları öğrenmedikçe kolay kolay hukuk devletinden bahsedilemez!

CHP'nin tutumu ise en kötüsü. CHP Genel Başkanı derhal Kemalist-laik koroya katılarak TBMM Başkanı'na saldırıya geçti. Ama o aynı zamanda "düzeni" savunuyorum" derken 12 Mart ve 12 Eylül darbelerini de savun-

du.

Anayasa Mahkemesi Başkanı gibi Baykal'da "geçmişteki acı deneyleri" ileri sürdü. Kast edilen 70'lerdeki faşist saldırganlık ve ona karşı direnen devrimciler ve ardından gelen askeri darbedir.

Baykal düzen her gün tartışılmaz diyor. Aksi takdirde istikrar olmazmış!

Baykal'ın savunduğu düzen 12 Eylül düzenidir. Yani kendisi düzensizliktir. Darbe mantığıdır.

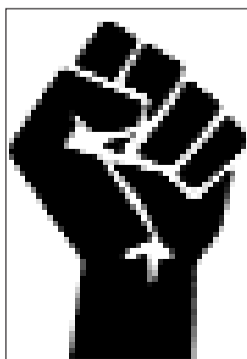
Anayasa Mahkemesi'ne gelince önüne gelen konuda fermanlar vereceğine önce bütün Anayasal kurumları ortadan kaldıran ve Anayasa'yı bütünüyle değiştiren 12 Eylülcü generalleri yargılasın. Hukuk devletinden bahsedenler önce hukuku bütünüyle ortadan kaldıran o beş generale direnselerdi.

Bütün bunlardan sonra, biz sosyalistler için asıl olan halktır, emekçilerdir.

Emekçiler yığınsal bir biçimde ayağa kalktığında, mücadele etmeye başladığında her şeyi ama her şeyi değiştirebilirler. Bu kahrolası düzeni de değiştirecek olanlar emekçilerdir, onların eylemidir.

Var olan her olumluluğu koruyacak olan da gene emekçilerdir. kadınların oy hakkını koruyacak olan Anayasa Mahkemesi değil, emekçiler ve en başta kadın emekçilerdir.

Seçimlerin 5 yılda bir yapılmasını savunacak olan gene emekçilerdir. Ve hatta her seçilenini kendisini seçenlerce her an geri çağırılabilmesini ve yeni seçimler yapılmasını sağlayacak olan düzeni oluşturacak olanlar da gene emekçilerdir.

DEVRİMCİ SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ

Uluslararası Sosyalizm Akımı ile, dünya antikapitalist hareketi ile savaş karşıtlarıyla ilişki kurmak istiyorsanız, başka bir dünya için mücadele etmek istiyorsanız

Her türlü bilgi için: 0536 - 335 10 19

● Beyoğlu: 0536 - 259 73 64 ● Kadıköy: 0536 - 637 81 99 ● Ankara: 0535 - 514 11 73 ● İzmir: 0537 - 624 49 08
● Adapazarı: 0505 - 372 70 77 ● Akhisar: 0544 - 515 62 59 ● Antalya: 0537 - 492 66 66 ● Bursa: 0535 - 422 39 65
● Denizli: 0543 - 476 27 88 ● Karabük: 0533 - 77254 93 ● Kütahya: 0544 - 515 62 59 ● Muğla: 0505 - 361 80 82

Donald Rumsfeld İncirlik Üssü'ndeki Amerikan askerlerini ziyaret ediyor.

Pazarlık bitti:

İncirlik Bush'a teslim

İncirlik Üssü'nü Orta-doğu'daki saldırıları için hayati önemde gören ABD, sonunda istediğini elde etti.

Henüz anlaşma sağlanamadı dense de, uzun süre devam eden gizli kapaklı görüşmeler ve pazarlıklar sonucu AKP hükümetinin üssün kullanımı için hazırladığı kararname Cumhurbaşkanlığı tarafından onaylandı.

Kararname, başta ABD olmak üzere, müttefik ülkelere Irak operasyonları için lojistik kolaylıklar sağlıyor. Kararnamenin can alıcı cümlesi ise şu: "Genelkurmay Başkanlığı'nca belirlenecek ilkeler ve usullerle tespit edilecek liman, havaalanı, tesis ve üslerin, müttefik ülkelere askeri malzeme/teçhizat ve personel nakli de dahil, lojistik destek maksadıyla bir yıl süreyle kullanılmasına izin verilmiştir."

Artık ABD ve İngiltere İncirlik Üssü'nü başta Irak ve Afganistan olmak üzere bölge ülkelerine saldırı için rahatlıkla kullanacak. Böylece 1 Mart tezkeresini reddederek savaşa ortak olmayan Türkiye savaşan tarafların yanında yer almış olacak. **Bush** ve **Blair**'i Irak'ı soy-

maya giren banka soyguncularına benzetecek olursak, **Erddoğan** da kapıda bekleyen arabanın şoförüne benziyor. Önümüzdeki dönemde "ABD hesap ver, **Bush** yargılsın" kampanyası çerçevesinde, **Bush** ve **Blair**'i yargılayacak olan savaş karşıtlarının, sanık sandalyesinde bir kişiye daha yer açmaları gerekecek.

Gerrçek işsizlik % 20'yi aştı

Hükümetin "ekonomi tıkırında" yalanına rağmen, işsizlikle ilgili veriler aksini söylemeye devam ediyor. Türkiye'de yüzde 11.5 olarak hesaplanan "resmi işsizlik" oranı, DİE'nin yöntem gereğince işgücünde ve işsizler içerisinde göstermediği "işsizlerle" birlikte değerlendirildiğinde yüzde 20'yi, işsiz sayısı ise 5.4 milyonu aşıyor.

DİE, işsiz olarak sadece, istihdam halinde olmayan kişilerden iş arama için son üç ay içinde iş arama kanallarından en az birini kullanmış ve 2 hafta içinde işbaşı yapabilecek durumda olanları kabul ediyor.

DİE'nin Aralık 2004-Ocak-Şubat 2005 döneminin ortalamalarını içeren istatistiklerine göre işsiz olduğu halde, iş aramadığı için işgücüne

dahil edilmeyen kişi sayısı 1 milyon 711. Mevsimlik çalıştığı gerekçesiyle, anketin yapıldığı dönemde, çalışmadığı halde işgücüne ve işsiz sayısına dahil edilmeyenler ise 1 milyon 10 bin kişi olarak gösterildi.

Resmi istatistiklere göre 2 milyon 697 bin kişi olan işsizler ordusuna, işsiz olarak kabul edilmeyen söz konusu kişilerde

eklendiğinde Türkiye genelindeki toplam işsiz sayısı 5 milyon 417 bine kadar yükseliyor. Bu rakamın 26 milyon 233 bin kişi olan işgücüne oranı ise yüzde 20.7 olarak hesaplanıyor. DİE'nin Hane halkı İşgücü Anketini uyguladığı bir haftalık referans döneminde 40 saatten daha az süre çalışıp, mevcut işinde ya da ikinci bir işte daha fazla süre çalış-

maya uygun olan kişilerle mevcut işinde elde ettiği gelirin azlığı ya da kendi mesleğinde istihdam edilmediği için yeni bir iş arayanlar eksik istihdam olarak tanımlanıyor. Atıl işgücü olarak da değerlendirilebilecek olan eksik istihdamdakilerde işsizlere dahil edildiğinde Türkiye'deki atıl işgücünün 6.1 milyonu, bunun işgücüne oranının da yüzde 23.3'ü bulduğu hesaplanıyor.

Kapitalizmin, yeni liberal politikalar sonrası, üretimin rasyonelasyonu anlayışı istihdamı artırmayı değil; azaltmayı öngörüyor.

Bu demektir ki; bu sistemin işsizliği azaltmayı hedefleyen bir planı yoktur. AKP hükümetinin bu konudaki her açıklaması koca bir yalandan ibarettir.

Ankara'da anti kapitalist tartışma

DSİP'in **Anti-Kapitalist Forum** başlığıyla düzenlediği toplantılar dizisinin Ankara ayağı 23-24 Nisan tarihlerinde TAKSAV'ın konferans salonunda gerçekleşti.

İlk gün "**Anti Kapitalist Hareket**", "**Küresel Sermaye Doğaya Karşı**", "**Kapitalizme Karşı Yeni Sol**" ve "**Kapitalizm Sonrası Yaşam**" konulu toplantılar yapıldı. İlk toplantıda konuşan **Mustafa Kemal Coşkun**; post-endüstriyel toplum, post-kapitalist toplum, müzakereci demokrasi gibi teoriler ve bu teorilerin açmazlarından bahsetti. İkinci konuşmacı **Volkan Akyıldırım** ise yeni anti kapitalist hareketin dinamiklerini ve olanaklarını anlattı.

İkinci toplantıda konuşmacılar **Ankara Ekoloji Kolektifi**'nden **Şafak Mert** ve DSİP'ten **Alper Koç**'tu. **Şafak Mert**, genetiği değiştirilmiş gıdaların yarattığı tehlike üzerinde dururken, **Alper Koç** ise yaşanan çevre tahribatına dikkat çekti.

Yeni sol tartışmasında ise Almanya'dan **Phill Butland** Almanya'da yeni kurulan sol partiden bahsederken, DSİP Genel Başkanı **Doğan Tarkan**, yeni solun günümüz koşullarını açıklayabilen ve somut kampanyalar etrafında örgütlenen bir yapıya sahip olması gerektiğini vurguladı.

Son toplantıda ise yine DSİP'ten **Ersin Tek** bir sunuş yaptı. Toplantıda ağırlıklı olarak kapitalizme karşı aşağıdan sosyalizm ve demokratik planlamanın gerekliliğine dikkat çekildi.

İkinci gün toplantıları: "**21. Yüzyılda İşçi Sınıfı**", "**AB Emekçilere Neler Vaadediyor**", "**İşgale Karşı Mücadelenin Geleceği**", "**Kapitalizmi Yenebiliriz**" başlıklarından oluşuyordu. Bu oturumlarda da işçi hareketi ve sendikaların durumu tartışıldı. AB'ye karşı milliyetçi bir tutum değil, anti kapitalist bir perspektifle karşı çıkmak gerektiği vurgulandı.

Irak'ta işgale Iraklıların direnişi kadar, savaş karşıtı hareketin de çabasının önemli olduğu belirtildi ve Irak'ta ABD'nin yenilgisinin, hazırda bulunan diğer savaş politikalarının da boşa çıkaracağını önemle altı çizildi. Son toplantıda **Doğan Tarkan**, yeni hareketin yeni sosyal çalkantılar ve mücadeleler için önemli bir fırsat doğduğuna dikkat çektikten sonra bu hareketin dinamiklerini kavrayabilecek siyasi oluşumun bir an önce inşa edilmesi gerektiğini vurguladı ve milliyetçiliğe, ırkçılığa, faşizme ve işgale karşı güçleri birleştirmek gerektiğini belirtti.

Toplantılarda dinleyiciler de soru, görüş ve önerileriyle foruma katkıda bulundu. Bu yönüyle **Anti Kapitalist Forum** deneyim ve fikir alış veriş için verimli bir platform oldu.

KARAKEDİ KİTABEVİ

0536 335 10 19

Türkiye F-16 uçaklarının modernizasyonu için ABD'yle anlaşta. Böylece savaş gücünün yeni-lenmesi için cebimizden 1.1 milyar dolar daha çalınıp ABD'ye teslim edilecek. ABD'nin Ankara Büyükelçisi **Eric Edelman**, yeni anlaşma için:

Silaha 1.1 milyar dolar daha

"Bu programdan hem Türkiye hem de ABD yararlanmış olacak. ABD,

NATO içinde güçlü bir müttefik Türkiye ile çalışmak istiyor. Askeri ilişki-

lerin daha da güçlenmesini arzu ediyoruz ve bu program çerçevesinde

Türk Hava Kuvvetleri'nin modernizasyonuna katkı sağlanmış olacak. Bunun

devamının gelmesini diliyorum.", dedi. Tabii ki dileyecek. Çünkü böylece ABD bir yandan Türkiye'yi Ortadoğu'daki ileri karakolu olarak kullanacak, bir yandan da ABD'li savaş patronlarının kasalarını bizim paramız akmaya devam edecek.

Soykırımın 90. yılında Ermeni sorunu

1915'in Çatlıları

Cengiz ALĞAN

Birbuçuk milyon insan nereye gitti? Resmi Türk tarih tezlerinde ve tarih ders kitaplarında Ermenilere dair bu soruya verilen yanıtlara 'korkunç' demeyeceksek, ancak 'gülmüş' denilebilir. Her konuda olduğu gibi, Ermeni meselesinde de resmi tez, kendisine şanlı bir arka plan sunabilmesi için, tarihi çarpıtıp, eğip bükmüş, tersine çevirmeye gayret etmiştir.

Osmanlı Devleti 24 Nisan 1915'te, yaşadıkları hiçbir yerde Ermenilerin nüfusun yüzde beşini geçmemesi gerektiğine karar vererek 'tehcir', yani zorunlu göç kararnameyi imzalar. Bugüne kadar gelen resmi görüşe göre bu karar zorunludur. Çünkü Ermeniler savaş sırasında ayaklanmış ve Osmanlı'yı arkadan vurmaktadır. Göç sırasında da 'istenmeyen bazı olaylar' olmuş, 400-450 bin Ermeni 'kazara' ölmüştür. Bu arada hain Ermeni çeteleri Anadolu'nun her yerinde toplam 570 bin müslüman Türk'ü katletmiştir.

Sayılarla oynamak

Bu iddialar, rakamlar da dahil olmak üzere (öldürülen Ermeni sayısı her yıl azaltılıyor. En son rakam 300 bin), bütünüyle yalan. Her şeyden önce katliamlar 1915'te başlamadı. Daha 1909 yılında Adana'da 30 bin Ermeni'nin bir gecede öldürüldüğü bir katliam vardı. **Sultan Hamit**'in çıldıracağı manasına, o geceye Türkçe '**camuz dellendi**' adı verildi.

Rakamlar konusu içler acısı. Bütünüyle yok edilmek istenmiş bir halkın yaşadığı tüm acıların kağıt üzerindeki rakamlara indirgenmesi vahşeti bir yana, o rakamlardan bile korkuluyor olacak ki, sürekli değiştirilmişlerdir. 1918 Aralık ayında dönemin **Dahiliye Nezareti** (İçişleri Bakanlığı) bünyesinde bir soruşturma komisyonu kuruldu. Sonuçları açıklayan Nazır **Celal Bey** öldürülen Ermeni sayısını resmen 800 bin olarak verdi. **Mustafa Kemal** de bu sayıyı kullanmıştır. Buna 1919-21 arası Kafkasya'da öldürülen 200 bin Ermeni dahil değildir. 1927'de Türkiye Genelkurmay'ı savaş kayıpları üzerine yayınladığı kitapta aynı sayıyı verir. 1916'da, henüz daha uygulama sürerken **Enver**

Paşa'nın kendisi bile 600 bin rakamını kullanır.

Bir yandan da tehcire gerekçe gösterilen olay sayısı sürekli arttırılır. Bugün elliye yakın olaydan bahsedilirken, o dönem resmi Osmanlı kaynaklarında gösterilen olay üç-dörttür.

Ayaklanmalar

Ermenilerin bazı ayaklanma girişimleri olmuştur. Ama bunların da tamamını yakını abartılıdır. Örneğin dillere destan **Zeytun** ayaklanmasında sadece 32 kişi, o da 'kız meselesi' yüzünden 'ayaklanmıştı'.

Düşük yoğunluklu ve yerel ölçekli karşılıklı çatışmalar olmuştur. Ama bunlar, kanun çıkarılarak yapılan, karşılaştırılamayacak kadar büyük, tek taraflı tehcir ve katliam uygulaması yanında yorganda pire kadardır. Ve o yorgan yakılmıştır!

Bazı Ermeni direniş örgütlerinin (**Taşnaklar**, **Hıncaklar** gibi gruplardan) öncülüğünde hareketler elbette olmuştur. Topyekün bir ayaklanmadan söz etmek ise hayal sınırlarını zorluyor. Birbuçuk milyon insanın silahlı ayaklanması halinde ortada Osmanlı Devleti diye bir şey kalır mıydı?

Ayrıca, 1071'de Türkler işgal etmeden önce, bin yıllardır yaşadıkları topraklardan sürülmeye başlanan, malına mülküne el konulan, kadınlarına tecavüz edilen, yollarda hastalık ve açlıktan kırılan, onbinler halinde öldürülüp (ya da canlı canlı) nehirlere dökülen insanlardan direniş dışında ne beklenir? Elbette direniş örgütleri ortaya çıkacak ve savaşacaktır. 1912-21 arası bu Ermeni çetelerin öldürdüğü Türk sayısı ise 30 bindir. Kaldı ki ayaklanan en önemli grup **Taşnaklar** 1914 Şubatı'na kadar **İttihat ve Terakki**'yle işbirliği halindedir. Erzurum Kongresi'nde **Taşnaklar**'dan Kafkasya'daki soydaşları üzerine yürümesini ister **İttihat Terakki**. Elbette kabul etmezler ve karar verilir.

'Karşılıklı mukatele'

1913'te "Anadolu'yu Türkleştirme" kararı alan Osmanlı, yaptığı soykırımı inkar politikasında, 'onlar başlattı' basitliğinin yetmediğini görünce, karşılıklı mukatele, yani 'çatışmalar sırasında karşılıklı katliam-

lar olmuştur' yalanına sığınır.

Bir yanda düzenli ordu-su, mahkemeleri, valilikleri, kaymakamlıkları, polisi, jandarması, vergi dairesi, devlet hazinesiyle Osmanlı İmparatorluğu; diğer yanda çoğu çiftçilik yapan dağınık bir etnik topluluk. Artık ortadan kalkmış bir devletin, vergisini aldığı ve korumakla yükümlü olduğu tebasını tek yanlı olarak imhası söz konusudur. Düşük yoğunluklu ve yerel ölçekli karşılıklı çatışmalar olmuştur. Ama bunlar, kanun çıkarılarak yapılan, karşılaştırılamayacak kadar büyük, tek

taraflı tehcir ve katliam uygulaması yanında yorganda pire kadardır. Ve o yorgan yakılmıştır!

Cephe güvencesi

Tehcire cephe arkasındaki Ermenilerin güvenlik açısından tehlike olduğu gerekçe gösteriliyor. Öyleyse neden bu tehlikeli insanlar Osmanlı'nın Güney Cephesi'nin göbeğine, Irak ve Suriye çöllerine sürülüyor? Ya da cepheyle ilgisi olmayan İzmit, Eskişehir, Tekirdağ, İzmir, Kırkaleli, İstanbul sürgünlerine ne demeli?

1914'te 18-45 yaş arası tüm Ermeniler askere alındı. Silah taşımak sivil halk arasında bile serbestken gayri müslimlerin silahsızlandırılması kanunu çıkarılarak Ermeniler silahsızlandırıldı. İhanet içinde ordudan kaçtığı söylenen 75 bin Ermeni, silahları alınarak, amele taburlarına yollandı. Ordudan kaçan Türk sayısı kat be kat fazlayken, silahsız Ermenilerin, koyun gibi boğazlanmayı beklemeyip kaçmaları kadar doğal ne olabilir?

Bir kontrgerilla deneyimi: Teşkilat-ı Mahsusa

Enver Paşa'nın, Harbiye Nazırı olur olmaz yaptığı ilk iş **Teşkilat-ı Mahsusa** denen bir örgütlenmenin çekirdeğini atmak oldu. Önce devlete bağlı olan, ancak yaptığı rezillikler ay-yuka çıkınca, partiye bağlı paramiliter bir kontrgerilla

teşkilatına dönüşen bu örgütün ana görevi "Anadolu'daki gayri-Türk unsurların tasfiye edilmesidir". Bunun için ayrıntılı planlar hazırlanır. Önce batıda Rumlara, sonra da Ermenilere karşı uygulanır bu planlar.

Enver, Cemal ve asıl katil **Talat**'a bağlı çalışan **Teşkilat-ı Mahsusa**'nın adamı, o günün **Yeşil'i, Çatlı'sı Bahaeddin Şakir** bölgede özel ölüm timleri, fedailer örgütledi. Bunların bir kısmını da hapishanelerden çıkarılmış, ipten kazıkta kurtulmuş mahkumlar oluşturuyordu. Kürt aşiretlerinden de birlikler kuruldu.

Sürgün sırasında ricat edebilecekleri bir ülkeleri bile olmayan Ermeni konvoylarına kanlı saldırılar düzenledi bu gruplar. Yapılan işleri devletin dışında gösterebilmek için de Erzurum-Trabzon arasında yaptıkları özel bir toplantıda, bugünün **Türk İntikam Tugayı**'nın muadili, **Kafkas İhtilalciler Cemiyeti** adlı gizli bir katliam örgütü kurarak tüm faaliyeti bunun üzerinden yürüttüler.

İkili oyun

Tehcir emrinin ardında açık katliam yapılmasının istendiğini gösteren pek çok kanıt var. Bir taraftan **Talat** Dahiliye Nezareti üzerinden vali ve kaymakamlara tehcir emri yolladı, diğer taraftan parti sekreterleri ve subaylar eliyle

Türk resmi tarihçileri ve derin devleti ise kaya gibi sağlam. 1914 Mayıs'ında "insanlık suçu" kavramının dünyada ilk defa Türklere karşı kullanıldığının sözünü bile etmiyor.

örgütlendi. Tehcir emrinin ulaştığı yerlere bunlar sonradan gidip, Ermenilerin katlihi uygulama gayri-resmi emrini veriyorlardı. Örneğin sonradan görülen mahkemelerden Yozgat davasında okunan telgraflarda "**Sevk, imha manasınadır. Sevki imha manasında anlayınız**" deniyordu.

Yirmiyeye yakın vali ve kaymakam yazılı emir olmadan tehcire katılmaya çağını beyan edince görevden alındı. Dört devlet görevlisi öldürüldü. **Talat** tüm faaliyeti evindeki telgrafhanesinden kontrol ediyordu.

Der Zor

Sürgün için seçilen **Der**

Zor bölgesine dair bilgi isteyen Osmanlı'ya Suriye'den gelen yanıt şöyleydi: "**Buraya gelirlerse ölürlür. Burası insan yaşayacak yer değil**". Ne gam! Sürgünün amacı topyekün imha olunca gönderilecek yerin ne önemi var.

Başka kanıtlar da var. Amerikalılar önce Ermeni göçmenleri almayı teklif ettiler. Reddedildi. Aşhaneler açmayı, çadır vermayı, yiyecek yardımı yapmayı önerdiler. Reddedildi. Erzurum'daki Alman konsolosu, sırf ekmek dağıttığı için, İttihatçıların şikayetiyle Almanlar tarafından görevden alındı.

Şaka sananlar

Alınan karar o denli korkunçtu ki, tehcir emri ellerine ulaşan yerel yöneticiler arasında İstanbul'un şaka yaptığını sananlar oldu. "**Acaba kanunsuz emirlere uyular mı**" diye sınavdan geçirildiklerini düşündüler. Bunlar, emirleri teyid için, birkaç kez "ciddi misiniz?" yollu telgraf çektiler İstanbul'a. Hatta gerçeği gördükten sonra bile reddeden yöneticiler de çıktı. Tehcir, bunlar görevden alınarak uygulamaya konulabildi bazı bölgelerde.

Daha sonra tutuklanan bir **Çatlı** da, katliamlarda 'büyük yararlılık' göstermiş **Çerkez Ahmet**'tir. İşte kendi sözleri:

"**Şu hal namusuma dokunuyor. Ben bu vatana**

hizmet ettim. Gidin, görün Van ve havalisini Kabe toprağına döndürdüm. Bugün orada tek bir Ermeni'ye tesadüf edemezsiniz. Vatana bu kadar hizmet ettim; sonra o Talat gibi hergeleler İstanbul'da buzlu bira içsinler, beni de böyle tahte'l hıfz getirsinler. Yok, bu haysiyetime dokunuyor".

Nasıl da benziyor vatan aşkıyla bin operasyon yapan, beşbin faili meçhule imza atan **Susurlukçu** vatansenverlerin sözlerine!

Cezalandırma

Birinci Dünya Savaşı sonunda yenilen Osmanlı'nın ardından kurulan ilk **Müdafaa-i Hukuk** direniş teşkilatlarının ortaya çık-

masıyla, 1915 hemen ve bütünüyle inkar edilemedi. 1919-22'de kemalistler yaşananları çok iyi bildikleri ve dünya çapında meşruyet zeminini arayışında oldukları için, defteri hemen kapatamadılar.

Misak-ı Milli'nin bugün pek bilinmeyen, hatırlanmayan **Tecziye Ahidnamesi** (Cezalandırma Sözleşmesi) adlı ekte kurtuluş mücadelesine hazırlananlar, 1915'in sorumlularını cezalandıracaklarına dair dünya kamuoyuna söz verdiler. Ancak cumhuriyetin kurucu kadroları arasında da katliama katılmış çok sayıda İttihatçı vardı.

Marmara, Ege ve Karadeniz'deki **Kuvvayı Milliye** birliklerinin kurucularının çoğu **Teşkilat-ı Mahsusa**'yı örgütlemiş ve katliam suçuyla aranan kişilerdi. İngilizler'in İstanbul'u işgali sonrası, ya yakalanıp idam edilecek ya da Anadolu'ya geçip direnişe katılacaklardı. Mustafa Kemal İngilizlere üç kez yargılama sözü veriyse de sonradan bu fikirden vazgeçildi.

Bugünün Ermenileri

Ancak 1917 Rus devriminden sonra bir devlet kurmuş ve **Sovyetler Birliği**'ne katılmış olan Ermeni halkı dünyanın her yanında dağınık olarak yaşıyor. En kalabalık olarak ABD ve Fransa'da varlar. Tarihsel yurtları olan Anadolu'da ise sayıları 60 bine inmiş durumda.

Ermeni diasporası ve Ermenistan, tüm iyi niyetiyle, toprak veya tazminat istemediklerini, Türkiye'nin uluslararası planda soykırımı kabul ederek, resmi özür dilemesini istiyor. Türk resmi tarihçileri ve derin devleti ise kaya gibi sağlam. Görmezlikten gelmek şöyle dursun, asıl soykırımı Ermenilerin yaptığını anlatıp duruyor. 1914 Mayıs'ında "insanlık suçu" kavramının dünyada ilk defa Türklere karşı kullanıldığının sözünü bile etmiyor.

Ezen tarafın sosyalistleri olarak bize düşen görev, çarpıtılmaya çalışılan tarihi gerçekleri teşhir etmek, Ermeni halkının haklı taleplerinin arkasında durmak ve yaşanan acıların unutulmasını engellemektir. Yoksa, 1939'da Polonya'ya girmeden önce "**Bugün Ermenilerin yok edilmesini kim hatırlıyor ki?**" diye soran **Hitler** haklı çıkacaktır.

Sağlıkta dönüşüm programı:

AKP yoksulların canına kastediyor

Çağta OFLAS

IMF ve DB programını uygulayan koalisyon hükümetine karşı işçi ve esnaf eylemlerinin toplumdaki oluşturdığı IMF karşıtı hava, IMF politikalarına tam teslim olmuş Koalisyon Hükümeti'ni 2002'de göndermiş, koalisyonda yer alan bütün partilerin tekme tokat dışarı atılmasına neden olmuştu.

Değişim mesajlarıyla yoksulların da desteğiyle işbaşına gelen AKP hükümetinin yolu da, kendinden önceki koalisyon hükümetinin ve öncesindeki hükümetlerin yolundan farklı değildir. Durum tamamen, 1980'li yıllardan itibaren DB ve IMF'nin kredi verdiği ülkelere uyguladığı yapısal uyum programıyla ilgilidir.

Bu programın adımlarından biri de sağlık alanında atılmaktadır. 1980'lerden itibaren DB'nin sağlıkla ilgili politikalarının ortaya çıkardığı tablonun hiçte iç açıcı olmadığı bilinen bir gerçeklik. Yaşadığımız çağda artık ortadan kalkması gereken, koruyucu yöntemlerle tamamen önlenemeyecek sızmadan ölen insan sayısı her yıl bir milyondur. Bir yılda veremden ölen insan sayısı üç milyonu bulmaktadır. Tüberkülozun, nedeni belli, tedavisi mümkün, korunulabilir bir hastalık olmasına karşın dünyada ölümlere neden olan ilk 10 hastalık arasındadır. Bu tabloyu daha da genişletebiliriz.

Kısacası DB diğer kamu hizmetlerinde olduğu gibi sağlığın kamusal bir hizmet olmaktan çıkarılıp piyasaya teslim edilmesini dayatmaktadır.

AKP'nin DB, IMF gibi kuruluşlara borçlanması ve borçlarını ödeme teminatı birincil ev ödevidir.

DB ve IMF gibi kuruluşlar, üçüncü dünya ülkelerine kredi verir. Bu kredilerin ödenmesi ve süreklilik sağlanması için, "yapısal uyum programı" adı altında yeni liberal politikaları uygular. AKP hükümetinin niyeti, bugünkü haliyle bile bir yük olan sosyal güvenlik ve özel olarak sağlık (genel bütçede %3'lük bir pay oluşturuyor) hizmetlerinden sınırlamak ve emekçilerden topladığı vergileri IMF'ye aktarmak.

Bunun için de, sağlık alanında genel bütçeye dayalı bir finansman modeli uygulamak ve finansmanını da çalışanların üzerine yıkmak istiyor. Bugüne kadar "sağlıkta dönüşüm programı" adı altında atılan adımlar bunu ifade etmektedir. Sıralarsak:

1. Sağlık Bakanlığı'nın hemen hiç yatırım yapmayıp sadece personel ücretlerini ödeyen bir pozisyona getirilmesi,
2. Hastanelerde büyük ölçüde döner sermaye uygulamasına geçilmesi,
3. Çalışanların ücretlerinin düşük belirlenmesi,
4. Sözleşmeli personel dönemine geçilmesi,
5. Özel sağlık kuruluşların teşvik edilmesi,
6. Hastaneler başta olmak üzere destek hizmetlerin taşeronlaştırılması gibi atılan adımları saymak mümkündür.

Genel Sağlık Sigortası: Hastaneler işletme, hastalar müşteri

Genel Sağlık Sigortası (GSS), sosyal güvenlik reformu ile birlikte sağlıkta dönüşüm programının en önemli enstrümanıdır. GSS, SSK'da olduğu gibi ne sağlık hizmeti ne de eczacılık hizmeti vermeyi

düşünmektedir. GSS'de düşünülen bir tür prim sistemiyle temel teminat paketidir. Bu prim sisteminde finansman sorununu çalışanlar kendi ceplerinden ödeyerek çözecekler. Bu temel teminat paketi sadece ayakta tedavi hizmetlerini sağlayacak muayenehane hizmetleridir.

Bundan daha fazlasını talep ettiğinizde yani kanser, kalp vb. hastalıklar, protez takılması gibi durumlarda daha fazla ödemeniz gerekecektir. Yani ölmek için ek prim ödemeniz gerekecektir. GSS'nin asıl çıkması ise nüfusun beşte birinin hiçbir sağlık güvencesinin olmadığı bir ülkede genel finansman için herhangi bir kaynak göstermemesindedir.

Bu durum bizleri çok ciddi halk sağlığı problemleriyle karşı karşıya bırakır. Diğer yandan, yasa sağlık çalışanlarının iş güvenliğini ve dolayısıyla sendikalaşma özgürlüğünü de ortadan kaldıracaktır. Yasaya ilişkin aile hekimliği pilot uygulamasına geçilmiş durumdadır. SSK kurumlarında eczacılık hizmetlerini özel eczanelere, hastaneler Sağlık Bakanlığı'na

devredilerek SSK'nın tasfiye işlemine başlanmıştır.

Sonuç olarak sağlık alanında yapılan neoliberal düzenlemeler geri dönüşü çok zor zararlara neden olma tehlikesini içeriyor. Yapılan düzenlemenin sonucunda toplumun sınırlı sayıda bir kesimi sağlık hizmeti alabilecek. Sağlık çalışanlarının da sınırlı bir kesimi yüksek ücret alacak. Büyük kesimi ise iş güvenliğinden ve sosyal güvenlikten yoksun çalışma koşullarında düşük ücretlerle çalışacak. Yine büyük bir kısmı ise işsizlikle yüzyüze kalacak.

IMF'ye değil sağlığa bütçe

Sonuç olarak AKP IMF'nin direktifleriyle emekçilerin ve yoksulların sağlığıyla oynuyor. Bu durumda hükümetin bu yalanını her yönüyle, öncelikle işçi sınıfına geniş bir kampanya-ya etrafında anlatmak gerekiyor.

Kampanya, uygulamanın sonuçlarını iyi aktarmalıdır. Aslında zaten sonuçları da ortaya çıkmaya başlamıştır.

Öte yandan sağlık ve sosyal güvenlik, ciddi bir kaynak sorununu içerdiğinden bu konuda siyasi yanıtları da içermelidir. IMF'ye verilen borç taahhüdü yerine getirilmemelidir. Servetin vergilendirileceği bir vergi sistemine geçilmelidir. Ve bütçede savunmaya ayrılan pay düşürülmelidir. Dolayısıyla bu noktada geniş bir ortaklık kurmak da mümkün olabilecektir. Konunun sağlık gibi ciddi bir alanı oluşturması, ön-celikle işçi sınıfını ve toplumun diğer kesimlerini de yakından ilgilendirmektedir.

Ancak örgütlü işçi sınıfı bu saldırı karşısında birlikte mücadele etmeyi, bir bütün olarak durabilmeyi başarabildiği takdirde, toplumun geri kalan kesiminin de desteğini alması hiç de zor olmayacaktır. Sağlığın özelleştirilmesi sürecinde epeyce yol alındı. Ancak henüz sona gelmedik, daha yapabileceğimiz çok şey var.

Kaynak:

Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanun Tasarısı, Bağımsız Sosyal Bilimcilerin 2005 Başında Türkiye'nin Ekonomik ve Siyasal Yaşamı Üzerinde Değerlendirmeleri.

Doğu Avrupa'da sağlıksız gelişme

Bugün Türkiye'de uygulamaya sokulmak istenen sağlık sistemi daha önce Doğu Avrupa ülkelerinde de uygulandı. Sonuçları çalışanlar açısından hiç de iç açıcı olmadı.

Doğu Avrupa ülkelerinde sağlığın özelleştirilmesiyle birlikte sağlık sisteminin çökertilmesi önemli bir örnektir. Bu yüzden de bu ülkelerdeki özelleştirme uygulamalarının sonuçlarını, henüz yoluna gelinmediği bir noktada bulunduğumuz için, aktarmakta fayda var.

Doğu Avrupa ülkelerinde de akla ilk gelen ortak nokta, diğer üçüncü dünya ülkelerindeki gibi, Dünya Bankası'nın kredileriyle yönlendiriciliğidir. 1989'da devlet kapitalizminden piyasa ekonomisine geçişle birlikte başlayan süreçte, 1990'lı yıllardan itibaren Dünya Bankası'nın önerdiği sağlık "reform"ları hayata geçirilmeye başlanmıştır.

Merkezi planlamanın terk edilmesi (Desantralizasyon):

1990 başında atılan adımların birincisi merkezi planlamanın terkedilmesidir. Merkezi planlamanın giderek bölgesel-yerel, yönetim-denetim tarafından ele geçirilmeye başlanmasıyla birlikte sağlıkta ilk özelleştirme adımları da atılmaya başlandı. Vergi temelli sağlık finansman modelinden sigorta temelli finansmana geçiş yapıldı. Sağlıkta hastalık sigortası modeli çeşitli biçimleriyle uygulanmaya başlandı. Sağlık primlerinin toplandığı özerk sigorta fonları oluşturuldu. Ancak bu sigorta fonlarına ciddi biçimde genel bütçeden katkı yapıldı.

Vergi temelli yapıdan sigorta temelli yapıya geçiş, vergilerden ve çalışanların ücretlerinin azaltılmasından sağlanarak gerçekleştirildi. Finansman kurumu ile hizmet sunan kurumların birbiriyle satın alma ilişkisi içine girmeleri ve bu satın alma sırasında hizmetten yararlanmaları cepten ödemeyi de beraberinde getirdi.

Doğu Avrupa ülkelerinde artık hastalar cepten ödeyerek tedavi olabiliyor. Özel sağlık sigortalarının teşvik edilmesiyle birlikte pek çok uluslararası sigorta şirketi bu ülkelere çıkartma yaptı. Örneğin Polonya'da ABC Medicover adlı bir şirket sağlık sigortacılığına girmiştir. Pek çok sağlık kuruluşu özel sağlık kuruluşlarına ve kişilere devredildi.

Taşeronlaştırma

Sağlık hizmetlerinde özelleştirmenin en sık görülen şekli yemek, temizlik, bilgisayar vb. destek hizmetleri özel şirketlere devredildi ve bu hizmetleri görenler sözleşmeli hale getirildi. Taşeronlaştırmayla birlikte pek çok çokuluslu şirket kamu sektörünü ele geçirdi. ABD ve Batı Avrupa'nın sağlık destek sektörü alanlarındaki büyük tekelleri ISS, Sodexo, Compass gibi çokuluslu şirketler, Doğu Avrupa ülkelerindeki hastanelerde temizlik, yemek, çamaşır otopark vb. hizmetleri vermeye başladılar.

Sağlıkta yapılan diğer bir yapısal değişiklikle birinci basamak sağlık hizmetlerinde gerçekleşmiştir. 1990 öncesinde poliklinik temelinde sunulan sağlık hizmetleri, özelleştirme sonrası pratisyen hekimlerin kendi muayenehanelerinde özel hizmet sunmasına dönüştürülmüştür. Bu bağlamda da hizmet anlayışı ve ücretlendirme sisteminde önemli değişiklikler meydana gelmiştir.

Hastalar doktorsuz, doktorlar işsiz kaldı.

Bütün bu gelişmelerin sonucunda sağlık hizmetlerinden yararlanan insan sayısı giderek azalmış, sistem onarılamaz hale getirilmiştir. Bu değişikliklerle pek çok sağlık çalışanı işini kaybetmiştir. Bunun sonucunda da 1990-2000 arasında hekim başına düşen hasta sayısında artış görülmektedir. Sağlık çalışanı sayısının azaltılmasına paralel olarak sağlık kurumlarının sayısı da azaltılmıştır.

Sağlıkta özelleştirme uygulamalarıyla birlikte sağlık çalışanlarının çalışma koşulları da giderek ağırlaşmıştır. 1990 öncesinde ellerinde olan iş güvenliği sağlık çalışanlarının elinden alınmıştır. Sağlık çalışanları uzun saatler düşük ücretlerle çalışmaya başlamışlardır. Örneğin Bulgaristan ve Çekoslovakya'da tüberküloz, radyasyon, kanser gibi riskli bölümlerde çalışma saatleri 42.5 saate yükseltilmiştir. Bununla birlikte mesai ücretleri kısıtlanmıştır. İşten çıkarılanların yerine, kalanlara çıkarılan işçilerin işleri de yüklenmiştir. Pek çok sağlık çalışanı da ücretlerinin yetersizliği nedeniyle ikinci iş yapmak zorunda bırakılmıştır.

Kaynak: Toplum ve Hekim Temmuz-Ağustos 2004

IMF programı devlet başkanının sonu oldu

Ekuador başkanını devirdi

Bir zamanlar halkın büyük umutlar bağlayarak seçtiği Ekuador başkanı Lucio Gutierrez, kitlesel gösterilerin sonucunda ülkeyi terk etmek zorunda kaldı. Neoliberalizm karşıtı söylemlerle yerlilerin ve sol sendikaların desteğini alarak 2002'de devlet başkanı seçilen Gutierrez kısa süre öncesine kadar, Brezilya'da Lula ve Venezuela'da Hugo Chavez'in en önemli ittifaklarından biri olarak görülüyordu. Ancak, seçilmesinin hemen ardından IMF'nin dayatmasıyla serbest piyasa ekonomisi uygulamaya başlayarak söz verdiği sosyal ve ekonomik reformları yerine getirmeyince çoğunluğunu yoksul yerlilerin oluşturduğu seçmenin desteğini yitirdi. Yükselen

muhalefeti daha rahat susturabilmek için Yüksek Mahkeme'yi lağv etti. Bu girişim ülkede kitlesel gösterilerin patlamasına neden oldu. Gutierrez, Ekuador'da 7 yıl içinde Kongre tarafından görevden alınan 3. başkan oldu.

Gutierrez, iki hafta önce başkent Quito'daki kitlesel gösterilere katılanları 'haydut'luk ile suçlamıştı. Göstericiler bu suçlamayı bir iltifat olarak alıp, kendilerine yasalara ihanet ettiklerini belgeleyen 'haydut' sertifikaları çıkardılar.

'Haydut' hareketi Ekuador'da sol da dahil olmak üzere herhangi bir görüşün hakim olmadığı yeni bir hareket. Ekuador'da ilk gösteri çağrısını yapan, başkent Quito'nun belediye

başkanı Paco Moncayo'ydu. Moncayo'nun üyesi olduğu Demokratik Sol'un amacı Kongre'nin kontrolünü yeniden ele geçirmektir. Fakat olaylar Moncayo'nun kontrolünden çıkarak çok daha ileriye gitti.

Yeni Başkan Alfredo Palacio, Amerikalılar Anlaşması ve Kolombia Planı'nda öngörülen ve kuzey Ekuador'a kadar uzanan Serbest Ticaret Bölgesi'ni destekleyeceği konusunda ABD'ye güvence vermişti. Fakat hareketin giderek büyümeyle başlamasıyla birlikte Palacio fikrini değiştirdi ve hatta hareketin bazı taleplerini kabul etti.

Fakat 'haydutlar' hareketi bu hükümeti bir geçiş hükümeti olarak görüyor ve her bölgeden

delegelerin seçilmesiyle oluşan bir halk meclisinin toplanmasını ve yeni hükümetin nasıl şekilleneceğinin bu mecliste tartışılmasını istiyor.

Sol bu kitle hareketine hazırlıksız yakalandı, fakat Ekuador'un yakın tarihi çeşitli hükümetlerin böyle kitle hareketleri ile devrilmesine tanık oldu.

Ancak Amerikan Dış İşleri Bakanlığı şu anda Ekuador'da inisiyatifin sokakları kontrol eden halk örgütlerinde olduğunu kabul etmek istemiyor.

Ayaklanan Ekuador halkı başkanlık sarayını ele geçirdi.

Rice'tan demokrasi dersi

Condoleezza Rice, Belarus'u (Beyaz Rusya) Avrupa'nın ortasındaki son gerçek diktatörlük diye nitelerek, bu ülkede rejim değişikliği çağrısı yaptı.

Vilnius'u ziyareti sırasında Litvanya Devlet Başkanı ile düzenlediği ortak basın toplantısında, "Belarus'ta değişikliğin zamanı geldi" dedi.

Belarus Dışişleri Bakan yardımcısı Viktor Gaissionak ise, ülkesinin kaderine "Condoleezza Rice değil, Belarus halkının karar vereceğini" söyledi.

Berlusconi'nin sonu geliyor

İtalya'da Nisan başında yapılan bölgesel seçimlerde 13 bölgeden 11'ini kaybeden Berlusconi hükümeti yeni bir hükümet kurmak üzere 20 Nisan'da istifa etti ve ardından geçen hafta yeni bir hükümet kurdu.

İtalya'nın önceki başbakanı Massimo D'Alema da 2000 yılında yapılan bölgesel seçimlerde kaybetmiş ve bu da Berlusconi'nin yükselmesine yol açmıştı. Berlusconi'nin yenilgisinin iki nedeni var: Birincisi ülke içinde uyguladığı neoliberal politikalar ve ikincisi savaş. Şu anda İtalya, Amerika, İngiltere

ve Güney Kore'nin ardından Irak'ta en çok askeri bulunan dördüncü ülke. Ancak Berlusconi istifasından bir gün sonra, yani 21 Nisan'da 2005 yılının sonuna doğru 3 bin askeri Irak'tan çekebileceğini açıkladı. Bunun 2006 yılında yapılacak genel seçimlere yönelik bir açıklama olup olmadığı bilinmez, fakat böyle bir açıklama yapmak zorunda kalması Berlusconi'nin İtalyan halkının mesajını algıladığını gösteriyor. İtalyan halkı Berlusconi'ye sonunun İspanya Başbakanı Aznar gibi olacağı mesajını verdi.

ABD köşeye sıkışıyor Direniş devam ediyor

ABD'nin silah denetçileri şefi Charles Duelfer, "18 aylık arayışımız ve silah programıyla bağlantılı kişilerin sorgulamaları sonunda kitle imha silahı bulunamadı" diyerek Irak'ta kitle imha silahı arayışlarına son verildiğini açıkladı. Ayrıca Amerikalı silah denetçileri, Irak'taki kitle imha silahlarının işgalden hemen önce Suriye'ye kaçırılmış olduklarına dair bir kanıt da rastlamadıklarını itiraf ettiler. ABD, Saddam'ın işgal başlamadan önce bu silahları Suriye'ye kaçırdığını iddia etmişti. Böylece, Bush'un Irak'ı işgal ederken öne sürdüğü en önemli bahane resmi görevliler tarafından bir kez daha çürütülmüş oldu.

Seçimler direniş azaltmadı

Seçimlerin ardından hükümetin kurulmasıyla direnişin biteceğini umud eden Bush'un bu beklentisi, Irak'ta patlamaya devam eden bombalarla

her gün biraz daha azalıyor. Birincisi, işgal koşulları altında, demokratik olmayan yöntemlerle yapılan seçimlerin ardından güç bela kurulan hükümet, Irak'a istikrar getirmeyi başaramadı. Ancak üç ay içerisinde güç bela oluşturulabilen hükümet listesinde Petrol Bakanlığı da dahil olmak üzere beş bakanlık belirlenemedi. Üstelik, seçimlerin ardından direnişin azalmadığını ABD Genelkurmay Başkanı orgeneral Richard Myers bile kabul ederek, "Her gün 50-60 saldırı gerçekleştiriyorlar. Bu, geçen yılki kapasiteleriyle aynı

seviyede" dedi.

Çözüm işgalin sona ermesi

Irak halkı bu hükümetin kendi hükümeti olmadığını biliyor ve ABD'nin öncülüğündeki işgal güçlerinin bir an önce Irak'ı kuşulsuz olarak terk etmesini istiyor.

Seçimlerin ardından dahi işgalin hiç hız ve güç kaybetmeden devam etmesinin tek nedeni bu. Irak'ta önümüzdeki günlerde yaşanacak gelişmeleri ise, halkın direniş ve dünya savaş karşıtı hareketin gücü belirleyecek.

50 bin kişi nükleere karşı yürüdü

New York'ta yapılan Nükleer Silahların Yayılmasının Önlenmesi Antlaşması'nın (NPT) Yedinci Gözden Geçirme Konferansı'nın yapıldığı BM binası önünde 50 bin kişi gösteri yaparak daha sonra Central Park'a yürüdü.

Göstericiler, "Nükleer silahları hemen şimdi imha edin!", "Yeni Hiroşima'lara hayır, yeni Nagazaki'lere hayır" yazılı pankartlar taşıdılar. Eylemde konuşan

Hiroşima Belediye Başkanı Tadatoşi Akiba, "Ülkelerin ya da grupların nükleer silahlar için malzeme testi ve üretilmesi yasaklanmalı" dedi. 1970 yılında imzalanan anlaşmanın ele alınacağı konferansta, nükleer silaha sahip olmayan ülkeler

nükleer testlerin yasaklanması anlaşmasına karşı çıkan, balistik silahların önlenmesi anlaşmasından çekilen ve yeni nükleer silahlar geliştirme çabalarına girişen Bush yönetimini eleştiriyor.

Amerikan halkından Bush'a mesaj: Irak'tan çekil

Geçen Perşembe günü açıklanan bir kamuoyu araştırmasına göre, Amerikan halkının Bush'a vereceği tavsiyelerin başında Irak'tan çekilmesi geliyor. Gallup'un araştırmasına göre, katılımcıların dörtte

biri, eğer başkan ile 15 dakika konuşma şansına sahip olsalardı Bush'a söyleyecekleri ilk şeyin Irak'tan çekilmesi olduğu cevabını verdi. İkinci en yaygın cevap ise Bush'a petrol ve yakıt fi-

yatlarını düşürmesini ve enerji sektörünü geliştirmesini söylemek oldu (%8). Araştırmaya katılanların %6'sı ise Bush'tan Sosyal Güvenlikten elini çekmesini isteyeceklerini söylediler.

KESK: Milyonların

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) İkinci Olağan Kongresini gerçekleştiriyor. Olağan Kongre, gerçekten de KESK açısından olağanüstü bir dönemde yaşanıyor.

Geçmiş bir çok hükümet gibi AKP de aklını KESK'le bozmuş durumda. Hem KESK çatısı altındaki en büyük sendika, hem de Türkiye'deki büyük sendikalardan birisi olan Eğitim-Sen yeniden kapatılmak isteniyor. Kamu Personel Rejimi Reformu adı altında kamu çalışanlarının bir dizi kazanımı yok edilmek isteniyor. AKP iktidarı elinden gelse kamu çalışanlarına sıfır zam vermeyi düşünüyor. Kamu çalışanlarının yaşam standartları çok düşük. Kamuda çalışan öğretmenlerin, sağlık emekçilerinin, vergi dairelerinde hizmet üreten işçilerin hakları bir bir ellerinden alınmak, çalışma tempoları tımandırılmak isteniyor.

Kamu emekçileri hala grevli toplu sözleşmeli sendika hakkına sahip değiller. Siyasete katılma hakları hala ellerinden alınmış durumda. Hala sendika üyesi olamayan yüzbinlerce kamu emekçisi var.

İşte KESK kongresi tüm bu sorunlara bir çözüm platformu olmalı.

KESK gözbebeğimizdir

Sosyalist İşçi, en başından beri kamu çalışanları hareketinin Türkiye'de sınıf mücadelesinin en belirleyici gücü olduğunu anlata geldi. Devletin küresel sermayenin, özellikle IMF'nin reçetelerine uyum paketleri, her şeyden, her kesimden önce kamu çalışanlarını hedefledi. Küreselleşme ve IMF, öncelikle, kamu alanının tasfiyesi demek olduğu için, IMF ile anlaşmalar yapan her hükümet gibi Türkiye'deki hükümetler de kamu hizmetlerinin, eğitim, sağlık ve sosyal haklar gibi alanların özelleştirilmesi için arka arkaya hamleler yaptılar.

Bu hamleler kamu çalışanlarının daha az ücret alması, örgütsüzleşmesi ve işten atılması gibi acımasız amaçlara sahipti. IMF ile yaşadıkları derin flört, Turgut Özal, Süleyman Demirel, Tansu Çiller, Deniz Baykal, Bülent Ecevit, Mesut Yılmaz, Devlet Bahçeli ve Tayyip Erdoğan gibi tüm başbakanların kamu

çalışanlarına karşı öfkeyle saldırmasına neden oldu.

Ama işçiler asla pes etmediler! Aralıksız örgütlenip, aralıksız mücadele ettiler. Bütün hükümetler yenilenmiş gaz bombalarını, yenilenmiş coplarını kamu çalışanlarının üzerinde denediler. Kamu çalışanları pes etmedi! Meclis'ten "Grev yapamazsınız" sesleri yükseldi. Kamu çalışanları grev yaptı. Valiler "Kızılay Meydanı'na girmezsiniz" dediler, kamu çalışanları direne direne, polis barikatlarını aşarak alanlara girdiler.

1990'lar kamu çalışanlarının grev hareketleriyle, sokak gösterileriyle gündeme damgasını basmakla kalmadı; IMF reçetelerini geri püskürttü, IMF kuklası hükümetlerin saldırılarını frenledi, örgütlenme hakkının sokakta kazanılacağını gösterdi, tüm ezilenlere ilham verdi, hükümetlerin işçi düşmanı karakterini başkent sokaklarında gerçekleştirdiği kitle eylemleriyle, yüzbinlerce çalışanın katıldığı grevlerle teşhir etti.

Politik ortamdaki her kötü gidişe önce kitleler halinde dur diyen her zaman kamu çalışanları oldu. 1999 seçimlerinde MHP seçim zaferi kazandığında, kamu çalışanları cesurca sokağa çıktılar.

KESK işyeri işyeri, sokak sokak mücadele eden

kamu çalışanlarının eyleminin bir ürünüdür. KESK'in mücadele tarihi tam anlamıyla bir okuldur. Binlerce aktif işçi bu mücadelede öne çıktı. Bir yandan sendikal haklar için mücadele ederken aynı zamanda daha genel sorunlara, kapitalizme karşı da mücadele etti. Bu aktivistler bir önceki mücadelelerin deneylerini bir sonraki mücadeleye bağlamayı her seferinde başardılar.

KESK'e neler oluyor?

Ne yazık ki bir süredir KESK bu dinamizmini sergileyemiyor. AKP hükümeti kamu çalışan-

larına önceki hükümetleri mumla aratacak bir sertlikle (gasp etmeyi hedeflediği hakların genişliği anlamında sertlikle) saldırırken KESK'in örgütlediği eylemler çok küçük oluyor.

Eğitim-Sen'in kapatılmasına karşı bir önceki dönemde düzenlenen protesto eylemlerine birkaç bin kişiden fazla kamu çalışanı katılmıyor. İşbirakma eylemleri giderek göstermelik birer basın açıklamasına dönüşüyor. Bir çok işkolunda sendikal yetki hala Türk Kamu-Sen'in elinde.

Çünkü KESK mücadelelen en yüksek olduğu dönemde de barındırdığı sorunları atlatamamış değil. Mücadele bir ölçüde

geri çekildiğinde bu sorunlar kamu çalışanlarını daha da ağır bir biçimde etkilemeye başladı.

KESK'in en önemli sorunu

Sendika, kazanmak için mücadele eder. Hak elde etmek için, üyelerinin yaşam koşullarını düzeltmek, daha iyi hale getirmek için mücadele eder. Ne yazık ki KESK bunu başaramadı. Bunca yılın mücadelesinin sonucunda KESK elde ettiği meşru kazanımları bile yitirmiş duruma geldi. Çünkü artık üye tabanı KESK'in, artık gelenekleşmiş tipik protesto amaçlı eylemlerine güven-

miyor.

Sayırsız kere genel greve çıkıldı. Katılım zaman zaman milyonu aştı. Sayırsız kere Türkiye'nin dört bir yanından toplanılarak Ankara'ya yüründü. Her biri işçi sınıfı hareketi tarihine geçen büyük, anlamlı gösteriler yapıldı. Ancak bu gösteriler, bu genel grevler bir kazanım olmadan bitti. Hiç biri bir protesto ifadesi olmanın ötesine gidemedi.

KESK ekonomik haklar için mücadeleyi hep küçümsedi. İkinci plana attı. Dolayısıyla da harekete geçirebildiği üye sayısı giderek azaldı. Oysa, KESK ve ona bağlı sendikalar fiilen meşru bir biçimde grev yapabilirken diğer yandan da fiilen toplu sözleşmelere başlayabilirdi. Üyelerin ekmek-peynir sorunları ile ilgilenip bunların düzeltilmesi için mücadele edebilirdi.

8-10 yıl önce binlerce insanı harekete geçirebilen KESK şubeleri bugün ancak onlarca insanı, çok zaman daha da azını harekete geçirebilmekte. O kadar ki toplumun yüzde 85'inin savaşa karşı olduğu bugünkü koşullarda dahi KESK üyelerini savaşa karşı bile harekete geçiremiyor.

Sahte sendika yasası

KESK için en önemli dönemeç sahte sendika yasasının çıkış süreci oldu. Yıllarca sahte sendika yasasına karşı mücadele etmiş olan KESK yasa önerisi son kez parlamentoya geldiğinde neredeyse direnemedi. Yapılan bir kısım eylemler küçük ve etkisizdi, bir kısmı için ise sembolik bile demek

Eğitim-Sen'i kapatamayacaklar!

Eğitim-Sen'in tüzüğünde anadilde öğrenim ifadesine yer verdiği gerekçesiyle kapatılması istemini Ankara 2. İş Mahkemesi de reddetmişti. Bu kamu çalışanlarının önemli bir kazanımı olmuştu. Ama AKP rahat durmadı ve yeniden sendikanın kapatılması gündemde.

Eğitim-Sen'in kapatılmasının engellenmesinden doğru sonuçları çıkartmazsak, bu yeni dönemde kazanma şansımız yok.

Bir önceki davada, davanın başlamasından sonra Eğitim-Sen bu davayı kamuoyuna mal edemedi. Halbuki, bu davanın toplumun tümünü ilgilendiren ve tüm emekçilerin desteğini kazanmanın mümkün olduğu siyasi bir süreç olduğu çok

açıktı. AKP iktidarının eğitim emekçilerine yönelik bu saldırısı, sadece anadilde eğitim sorunuyla ilgili değildi.

Tıpkı KESK gibi, KESK'in en güçlü sendikası olan Eğitim-Sen de yeni liberal politikaların hayata geçirilmesinde IMF ve AKP önündeki en önemli engellerden birisi.

Eğitim süreci ne kadar demokratikse, eğitimde özelleştirme ne kadar yavaş işliyorsa ve eğitim ne kadar bilimsel bir temeldeyse, bütün bu kazanımlar eğitim emekçilerinin yıllardır sürdürdüğü mücadelenin bir ürünü.

Bu yüzden AKP'nin anadil başlığı altında başlattığı saldırı, "eğitimi özelleştiremez-siniz" başlıklı bir karşı

saldırıyla tüm toplumun ortak kampanyasına dönüştürülebilirdi.

Üstelik, Eğitim-Sen'in kapatılmasına karşı mücadele dev bir kampanya doğurabilirdi. Her şehirde, her sendika şubesinde yüzlerce, binlerce toplantı yapılabilir, her şehrin merkezinde standlar açılabilir ve milyonlarca insana ulaşılabılırdı.

Ne yazık ki çok küçük katılımlarla sendikamızın ka-patılmasına karşı mücadele ettik.

Önümüzdeki dönemde, eğitim emekçilerinin sorunlarıyla sendikanın örgütlenme çabası birleştirilebilirse, Eğitim-Sen'in kapatılması davası sürecinden tam bir kazanımla çıkmış oluruz.

Örgütü olmalı

mümkün değil. Sahte Sendika Yasası, sahte olmaktan çıkıp kamu çalışanları sendikalarının yasal yapılarını ve hareket kurallarını tayin eden bir yasaya dönüştüğünden beri KESK'te ciddi bir durğunluk yaşanıyor.

KESK silkelenmeli

KESK'in işçi sınıfının bir dizi temel kazanımına yönelik saldırıları durdurmak için atması gereken en önemli adım, kamu çalışanlarının temel örgütü olduğunu bir kez daha kanıtlamaktır. Sahte Sendika Yasası'nın Meclisten geçmesinin ardından bir dizi kamu çalışanları sendikası öne çıkmaya, toplu görüşme masasında söz sahibi olmaya başladı. Yıllar boyunca KESK ve öncülerinin sürdürdüğü müthiş direniş ve kitlesel hareketliliğin meyvelerini

umulmadık bir şekilde KESK dışındaki kamu çalışanları konfederasyonları toplamaya başladı. Buna bir son vermek zorundayız.

İşyeri örgütlenmesi

Atılacak en önemli adım ise, KESK'in tabanına dönmesidir. Sendikalar, tabanlarıyla, tabanları harekete geçtiği, güçlü taban örgütlenmelerine sahip olduğu oranda etkindir. Tabanın harekete geçmesi için tek tek örgütlü olunan tüm işyerlerinde canlılığın sağlanması, işyeri sorunları genel sorunlara bağlanarak harekete geçilmesi gerekiyor.

Yüzbinlerce kamu çalışanının işyerlerinde yaşanan sorunlara karşı örgütlenmesi, KESK kitlesinin sendikalarına yabancılaşmasını kırmak için de önemli bir hamle olacaktır.

Üstelik, işyerlerinde sağlanacak en küçük hareketlilik bile, daha fazla kamu çalışanının KESK'e üye olmasını sağlayacaktır. Tabanın cansızlığında, sadece KESK yönetiminin birkaç sol partinin koalisyonu biçiminde oluşması etken değil. İşyerlerinde de, şubelerde de KESK'e

bağlı sendikalar değişen dengelerle oluşan sol ittifakların belirlemesi altında. İlkesiz, sadece sendika yönetimlerinde güç sahibi olmak için yapılan ittifaklar ne kamu çalışanlarının genel eğilimini yansıtmakta ne de KESK'i tek bir adım ileri çekmekte.

Taleplerimiz

- 1- İşyeri sorunlarını merkezi sorun saymak,
- 2- Her yerelde bir şube açmak,
- 3- Yöneticilerin bir dönemden fazla seçilme-rini önleyecek bir tüzük düzenlemesi,
- 4- Her üyeye, genel merkez üyeliklerini belirlemeye kadar oy hakkı! Her işyerine bir sandık! Genel oy hakkı!
- 5- Siyasi grupların hiçbirinin dışlanmadığı, demokratik bir sendika!

Kamu Personel Rejimi ne getirecek?

a) Kamu emekçileri sözleşmeli hale getirilerek, iş güvenceleri ortadan kaldırılacak.

b) Kamu emekçileri, esnek istihdam koşullarında tek yanlı ve değişken kurullarla çalıştırılmak isteniyor. İzinleri, çalışma saatleri, yapacakları işin tanımı, ücretleri gibi bütün çalışma koşullarının hiçbir engel olmadan kolaylıkla değiştirilebilmesi öngörülmüyor.

Benzer düzenlemeler, "işçi" statüsünde çalışanlara yönelik olarak 1475 Sayılı İş Kanunu değişikliklerinde de gündeme geliyor ve statü ayrımsız bütün emekçilere yönelik kölelik yasaları dayatılıyor.

c) Bireysel performansa dayalı ücret sistemiyle, ücretler arasındaki adaletsizlik subjektif değerlendirilmelerle derinleştirilmek isteniyor.

Bireysel performansa dayalı ücret sistemi, ücretlere ayrılan toplam payı artırmazken, ücret dağılımında emekçileri birbirleriyle rekabet ettirmeyi hedefliyor. Alınan ücretleri değişken kılan bu sistem, insanca yaşanır ve adaletli bir ücret sistemini gözardı ediyor.

d) Toplam kalite yönetimi adı altında kamu emekçileri ikna edilerek iş saatleri, işin sayısı ve çeşidi ile emekçiler üzerindeki denetim artırılmak isteniyor.

Kaliteli hizmeti piyasa koşullarında

tanımlayan bu anlayış, sendikaları dışlıyor ve bireyselliği kışkırtıyor.

Kamu yatırımları, teknolojik altyapı vb. gibi kamuya ayrılan kaynakların düşürülmesi ve kamu emekçilerinin olumsuz çalışma koşulları yok sayılarak, "kaliteli" hizmetten bahsediliyor!

e) Norm kadro, istihdamı daraltıcı ve çalışma koşullarındaki olumsuzlukları artırıcı bir anlayışla ele alınıyor. Bölgesel eşitsizlikler, ülkemizin ihtiyaç duyduğu kamu hizmeti ve buna bağlı olarak olması gereken kamu çalışanı sayısı gözardı ediliyor.

Daha fazla bilgi için:
(www.kesk.org.tr)

Toplumsal hareket sendikacılığı mı?

enol KARAKAŞ

Geçtiğimiz hafta Ankara'da DSİP tarafından düzenlenen Antikapitalist Forum'a katıldım. Konulardan birisi "21. yüzyılda işçi sınıfı" başlığını taşıyordu. Hem o toplantıda hem de önceki toplantıların bazılarında "Toplumsal hareket sendikacılığı" sendikaların krizine bir yanıt olarak öneriliyordu.

Bu, adlandırma nereden kaynaklanıyor? Sendikalar gerçekten de bir kriz mi yaşıyorlar? Sendikaların kriz yaşadığını düşünenler, sendikaların ne olduğundan çok da haberdar değiller. Bu yüzden sosyalist partilerin yapması gerekenleri sendikalara havale edip, sendikaların bu işleri başaramadığını görünce de bir "sendikal krizden" söz etmekte.

"Kızıl", "sarı", "pembe" ve "mavi" sendika olmaz. "Kitle sendikacılığı", "sınıf ve kitle sendikacılığı" diye kategorik ayrımlar yapmaya çalışanlar ise sendikaların zaten sınıf örgütü olduklarını ve söz konusu işçi sınıfı olduğunda işçilerin tümünü örgütleyen, tüm siyasi eğilimlerden ya da siyasi bir eğilim belirtmeyen işçilerden oluşması gereken bir örgüt olduğunu görmezden geliyorlar.

Sendikalar işçi sınıfının kapitalizme karşı kendisini savunma örgütleridir. Tek tek işyerlerinde, bir işkolunda ve giderek ülke çapında işçilerin en geniş mücadele örgütleridir. Sendikaların savunma ve uzlaşma örgütü olduğunu duymak, bazı solcuları üzebilir. Bu üzüntü, savunma ve uzlaşma için mücadele etmenin zorunlu olduğunu düşünerek hafifletebiliriz. Daha fazla ücret için grev, daha az çalışma saatleri için işyeri işgalleri, daha fazla sosyal haklar için grev ve kitlesel gösteriler. İşte sendikaların görevleri bunlardır.

Patron ya da devlet 1 vermek ister. İşçiler 10 almak ister. Sendika 5'e razıdır. Mücadelenin sonucunda 4'te anlaşılabilir. Basit bir aritmetik hesabı gibi görünen bu sonuç, devasa bir sınıf mücadelesinin sonucunda elde edilebilir ancak.

İşçi sınıfının mücadelesinin siyasal olup olmadığını sahip olduğu talep değil, o talep etrafında örgütlenen mücadelenin kitleselliği ve radikalliği belirler.

Marks'ın dediği gibi, 8 saatlik işgünü için bir fabrikada verilen mücadele ekonomiktir, ama bu talep etrafında tüm işçi sınıfı harekete geçerse mücadele siyasi bir karakter kazanır. İşçi sınıfının ekonomik ve siyasi mücadelesi iç içedir.

1995 yılında "sarı sendika" Türk-İş Çiller Hükümeti'nin sıfır zam önerisine karşı büyük Ankara gösterisi örgütlediğinde, işçiler doğrudan hükümet, parlamento, polis ve jandarmayla karşı karşıya geldi. Bir aşamadan sonra, sendikaların hızla uzlaşma isteği, sendikal hareketin krizinin kanıtı değildir. Bu, hangi isimle sendika kurulursa kurulsun, bir sendikanın kaçınamayacağı objektif bir durumdur.

Sendika yöneticileri ancak tabandan ciddi bir basınç varsa harekete geçerler, son dakikada istemeden, eğer eylem kararı almazlarsa işçilerin aşağıdan basıncıyla ko-numlarının sarsılması olasılığında eylem kararı alırlar. Bir süre sonra yeniden denetimi sağlamak için sokaklara çıkarlar. Eylem başladığı andan itibaren de uzlaşma, so-runu masa başında çözme arzularına uygun davranırlar.

İşçiler sokakta polislerle çatışırken sendikacılar masa başında anlaşmanın ve karınlarını ağrıtan gerilimden kurtulmanın peşindedirler. Bu aşamada da sendikaların mücadeleden ne kadar kazanımla çıkacağı belirleyecek olan, tabanda işçilerin ne kadar örgütlü oldukları, sendika yönetimlerine ne kadar güçle basınç yaptıklarıdır.

Sosyalistler sendikal krizden söz edip ilginç sendikal modeller üreteceklerine, işçi sınıfının yine işçi sınıfının gözünde en meşru örgütlenmeleri olan sendikaların tabanında örgütlenmeli, mücadeleye her an hazır olmalı, sendika liderliğini bir adım daha ileri itmek için taban örgütlenmeleri kurmalıdır.

1 MAYIS 2005

Milliyetçiliğe sol kroşe

1 Mayıs bir çok şehirde sokak gösterileriyle kutlandı. İstanbul'da geçtiğimiz yıl yaşanan bölünmenin aksine Kadıköy'de birleşik bir eylem gerçekleşti.

Eyleme sendikaların katılımı büyüktü. Özellikle dikkat çeken konfederasyon **DİSK** oldu. **DİSK** her senekinden çok daha büyük bir katılımı alanda yer aldı. Ancak KESK uzun süredir yaşadığı daralmayı üzerinden atabilmiş gibi gözükmedi. KESK'in katılımı beklenen düzeyde değildi.

Geçtiğimiz yıllarda yapılan 1 Mayıs'ın temel dinamizmini yaratan işçi sendikası olan KESK sol sektörün elinden kurtulmadığı sürece de daralmayı aşabilecek gibi gözüküyor.

Kadıköy'de yapılan 1 Mayıs'ın büyüklüğüne ilişkin çeşitli görüşler ortaya atıldı. Bunlar 50 bin-100 bin arasında değişen rakamlar. Ancak pazar günü yapılan 1 Mayıs eyleminin, tatil olması nedeniyle, daha büyük rakamlara ulaşması beklenmekteydi.

Politik olarak bakıldığında 1 Mayıs son günlerde estirilen milliyetçi havaya karşı önemli bir cevap oldu. Özellikle **DEHAP**'ın gösteriye katılımı oldukça yüksekti. İstanbul dışındaki yerlerde de bu durum aynıydı. **DEHAP** Güney Doğu'da da birçok merkezde kutlama gerçekleştirdi.

DEHAP'ın yanı sıra işçi sınıfının örgütleri de milliyetçiliğe prim tanımaya-çağını gösterdi. Ancak solun bir çok örgütü milliyetçilik konusunda sınıfta

kaldı. Sol milliyetçi rüzgara karşı durmak yerine rüzgarı arkasına alma çabası içinde. İşçi Partisi'nin 1 Mayıs'a çağrı yapmak için dağıttığı bildirinin başlığı "İş, ekme, vatan için, Türk bayraklarıyla 1 Mayıs'a" biçimindeydi. Bildiride Türkiye'nin yeni bir haçlı seferiyle karşı karşıya olduğu vurgulandıktan sonra şöyle deniliyor:

"Bu hükümetten kurtulmak bir vatan görevidir. Tek bayrak, tek yürekle yeniden Samsun'a çıkma zamanıdır."

İşçi Partisi kortejinde yer alan büyükçe bir pankart "gençleri vatan savunmasına" davet ediyordu.

TKP de ülke saldırı altındaymış histerisi yaratarak yurtsever cepheden söz ediyordu. Onlar da eyleme "yurtsever"leri taşımışlardı. Solun irili ufaklı her örgütü ABD'yi Ortadoğu'dan kovarken, Anadolu'dan da kovmayı ihmal etmiyordu. Her bir sol örgüt "Bağımsız Türkiye" sloganında anlaşılıyordu. Oysa işçi sınıfının vatani yoktur. İşçi bayramı olan 1 Mayıs'ta milliyetçilik kokan sloganlara yer yoktur. Son günlerde yükselen milliyetçi havaya karşı tek yapılması gereken halkların kardeşliğini savunmaktır. Sol bu gerçekleri fark etmediği sürece erimeye devam edecektir. Çünkü milliyetçilik hiçbir zaman sola yaramaz. Her zaman faşizmi güçlendirir.

Solun Sekterliği ve TKP

Milyonları sokağa döken anti-kapitalist hareket bir-

lik içinde çeşitliliği örerken, tek bir gündem üzerinde birleşik kampanyalar örgütlerken, devrimci sosyalistler her durumda hareketin çıkarlarını öne çıkardı. Kendi örgütsel çıkarlarını hareketin önüne bir engel olarak koymadı.

Ancak stalinist bir geleneğe sahip olan Türkiye solu örgütsel çıkarlarını her şeyin üzerinde görmekte, her fırsatta bu çıkarları hareketi dayatmaya çalışmaktadır. Bunun örneklerini savaş karşıtı hareketin inşası sürecinden biliyoruz.

Tek gündemi "Irak'ta savaşa hayır" olan bir kampanyayı, sol her konuda tutum almaya zorladı.

Solun sekterliğinin örneklerini 1 Mayıs'ta da yaşadık. Çeşitli grupların birbirlerinin önüne geçme çabası didişmelere yol açarken, **TKP** sekterliğinin sınırlarını zorlamaktaydı. Kadıköy'de işçi sendikaları ve diğer örgütler alanı doldururken **TKP** alana yakın bir yerde, fakat ayrı bir yerde eylem yapmaktaydı. Oysa sosyalistlerin işçi sınıfının çıkarlarından başka çıkarları yoktur. Sosyalistler, işçi bayramı olan bir mayısta emekçilerle aynı alanda olmalıdır.

Devrimci Sosyalist İşçi Partisi (DSİP) 1 Mayıs'a İstanbul Kadıköy'de katıldı. Yaklaşık beş yüz kişinin yer aldığı kortej, alanın en dinamik kortejlerinden biriydi.

Savaş karşıtı eylemlerden hatırladığımız eylem biçimi **DSİP** kortejinde de ifade buldu. Afganistan ve Irak savaşı ile beraber anti-kapitalist hareketin ana politik odağının savaş

karşıtlığına kayması sonrasında tüm gücünü savaş karşıtı hareketin inşasına seferber eden **DSİP**, hareketin politik odağı olduğunu 1 Mayıs'ta da gösterdi. **Küresel BAK** faaliyeti yürüten bir çok savaş karşıtı bağımsız aktivist 1 Mayıs'ta **DSİP** kortejinde yer aldı.

Yürüyüş esnasında **DEHAP** kortejiyle yan yana gelen **DSİP** kortejinden atılan "**Hepimiz Kürdüz, hepimiz Filistinliyiz**", "**Irak'ta hemen, Filistin'de şimdi, Kürdistan'da barış, barış hemen şimdi**" sloganları **DEHAP**'lılar tarafından alkışlarla karşılandı.

Bu görüntü son günlerde yükselen milliyetçi havaya karşı verilen bir cevap olmanın ötesinde Kürt hareketinin gerçek dostlarının kim olduğunu da gösterdi.

DSİP kortejinin en önünde yer alan pankart **BAK**'ın yeni kampanyalarını dillendiriyordu: "**İncirlik kapansın, Bush yargılsın.**"

DSİP önümüzdeki dönemde savaş karşıtı hareketin inşası için çaba sarf etmeye devam edecek.

Mitingin sonunda çıkan bazı tatsızlıklara, bazı kortejlerin milliyetçi sloganlarına rağmen, 1 Mayıs, bir yandan birleşik olması, bir yandan da 1996'dan sonra yapılan en büyük gösteri olması nedeniyle, solda ve işçi sınıfında moral yaratacak bir gösteriye dönüştü.

Şimdi önümüzde işgali sona erdirmek için yapacağımız eylemler ve kampanyalar duruyor. hepimizi sıcak bir yaz bekliyor.

NOTLAR

Hani nerede işçi sınıfı?

Roni MARGULİES

Birkaç ay önce, "Başka bir dünya mümkün" başlıklı bir toplantıda konuşmacılar arasında KESK başkanı Sami Evren ve Diyarbakır'ın ilçelerinden birinin belediye başkanı vardı. Tartışma aşamasına gelindiğinde, dinleyicilerden biri kalktı ve kızgın, sert bir ses tonuyla "Başka bir dünya deyip duruyorsunuz; bir takım aydınlar bir araya gelmiş tafra satıyorsunuz; hani nerede işçi sınıfı? Nasıl yaratacaksınız başka bir dünyayı?" dedi.

Konuşmacılardan biri birkaç yüz bin kişilik bir sendika konfederasyonunun başkanı, biri de on binlerce kişinin oyunu alarak seçilmiş bir belediye başkanıydı, ama itiraz eden dinleyici (keskin bir solcu olduğunu söylemeye bilmem gerek var mı?) anlaşılan bunu yeterli bulmuyordu.

Türk solunda çok yaygın olan bu yeterli bulmama, sürekli azımsama ve küçük görme, iki temel siyasi anlayıştan kaynaklanıyor. Biri, devrimi zaten kitlelerin değil kendi küçük örgütlerinin yapacağı inancı. Bu inanca sahip olanlar, çoğunluğu sosyalist olmayan kitleleri doğal olarak küçümsüyor. Diğeri, geniş kitlelerin (işçi sınıfı dahil) bilincinin nasıl değiştiğini, bu kitlelerin nasıl harekete geçip geçmediğini anlayamayan, stalinist kurgular dışında zaten hiç mevcut olmaması bir işçi sınıfını ortalıkta göremeyince de tüm kitleleri küçük gören bir anlayış.

Kitlese hareketleri küçümseyenleri tarih ciddiye almayacak, bizim de almamıza gerek yok. Ama "Hani nerede işçi sınıfı?" sorusunu sürekli düşünmemiz gerek. Hareketi azımsamak için değil, daha da güçlenmesini sağlayabilmek için.

İşçi sınıfı, "resmî" düzeyde, neoliberalizm karşıtı hareketin, savaş karşıtı hareketin elbette içinde. Hareketin en büyük eylemlerinin çoğunun başını sendikalar çekiyordu: Cenova'da 300 bin kişilik G8 gösterisinde, Floransa'da 1 milyon kişilik savaş karşıtı gösteride sendikaların ağırlığı çarpıcı düzeydeydi. İngiltere'de Stop the War Coalition'u destekleyen örgüt ve kurumlar arasında ülkenin en büyük sendikalarından 11 tanesi var. Sosyal Forumların hepsinde sendikalar hem parasal katkıları, hem tartışmalarda yer almalarıyla dikkat çekiyorlar. Türkiye'de de, KESK, DİSK ve Hak-İş, hem Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu'nun, hem Küresel BAK'ın ve tüm savaş karşıtı eylemlerin önemli destekleyicileriydiler ve öyle olmaya devam ediyorlar.

Ama kuşkusuz şu da doğru: savaş karşıtı yürüyüşlerde en önde Sami Evren ile Süleyman Çelebi'nin yürümesi, Şam'a giden dayanışma kafilesinin içinde Hak-İş genel başkan yardımcısı Yusuf Engin'in olması, son tahlilde sadece simgesel bir önem taşıyor. Sadece bir ilk adım. Daha önemli olan, bu sendikaların tabanını harekete kazanmak, seferber edebilmek.

Sendika başkanlarının katılımı önemli, çünkü tabana ulaşabilmenin yolunu kolaylaştırır, ama yeterli değil. İngiltere'de, örneğin, son iki yılda yedi büyük sendikada yıllardır ilk kez solda duran genel başkanlar seçildi. Bu, ülkede (ve dünyada) değişen havanın bir göstergesi. Taban sola kaymakta olduğu için, hareketten etkileniyor olduğu için, on yıl önce seçilmesi mümkün olmayan başkanlar seçti. Ama yirmi yıllık uzun yenilgi döneminin etkilerini henüz üzerinden atamamış olduğu için, başkanları seçtikten sonra her şeyi başkanlardan bekliyor, kendi eylemliliğine, kendi gücüne henüz güvenemiyor.

Sosyalistlerin işi, başkanların harekete "resmî" düzeyde katılarak açtıkları kapıdan girmek, tabana ulaşmak, katılımını sağlamak. Küçük görmek değil.

Marksizm bize kapitalizm hakkında zaten bilmediğimiz ne söyleyebilir?

Son yıllarda hareket kapitalist sistemin kapağını açtı ve üzerinde oturduğu sömürüyü teşhir ediyor. Kapitalizmin nasıl işlediğine ait bilgilerimizin bir çoğu Marks'tan geliyor.

Kapitalizm en ucuz, en az korunan ve sömürülebilecek işgücünü arar. Ancak o işçilerin işini yapacak bir makina yapıldığı an bu işçileri kapı dışı eder. Ne de olsa makinalara ücret ödemek, karnını doyurmak ya da konut bulmak gerekmez.

Marksizm bütün bunların neden olduğunu anlamamız için bir yol gösteriyor. Fabrika sahipleri, çok uluslu şirketlerin yöneticileri, büyük çiftçiler işçileri "kötü insanlar" oldukları için sömürüyorlar. Sömürüyorlar çünkü onlar kapitalist.

Onlar için itici güç değer yaratma güdüsüdür diyor Marks.

Kapitalist sermayesini değer yaratmak için ve sadece bunun için yatırır. Ama bütün kapitalistler aynı şeyi yapar. İşçilere karşı birleşebilirler ama birbirleriyle daima rekabet halindedirler.

Öyleyse bir kapitalistin değerinden fazla kazanabilmesinin nedeni nedir? Yeni teknoloji, yeni makinalar veya bilgi sayarlar üretimi hızlandırabilir ve bir kapitaliste değerine karşı avantaj sağlayabilir. Bu üretimin giderek daha büyük boyutlarda olmasına yol açar ve daha küçük üreticilerin yok olmasına yol açar.

Ama asıl sorun bir işçiden yaşayabilmesi için ona verileden sonra ne kadar iş çıkarılabildiğidir. Artı değer, kârın kaynağı, işçinin yarattığı değer ile bir işçinin ücret ve sosyal haklar olarak aldığı arasındaki farktır. İşte bu, Marksın sömürü dediği ilişkidir.

Dolayısıyla sistemin bütünü bu iki güç tarafından yönlendirilir: Biriktirme ihtiyacı ve kapitalistler arası rekabet. İşin çelişkisi ise değerlerin kapitalistler tarafından üretilmiyor olmasıdır. Bütün değerlere el koymalarına ve kontrol etmelerine rağmen işçiler bütün değerleri yaratırlar. Ama kapitalizmde işçiler kendi ürettikleri değerleri kontrol edemezler.

Marksistler sürekli işçi sınıfı der dururlar. Ama hareketimiz işçilerden başka insanları da içermekte. Köylülere, öğrencilere, gençmenlere, öğretmenlere ne haber? Onlar mücadelede yok mu?

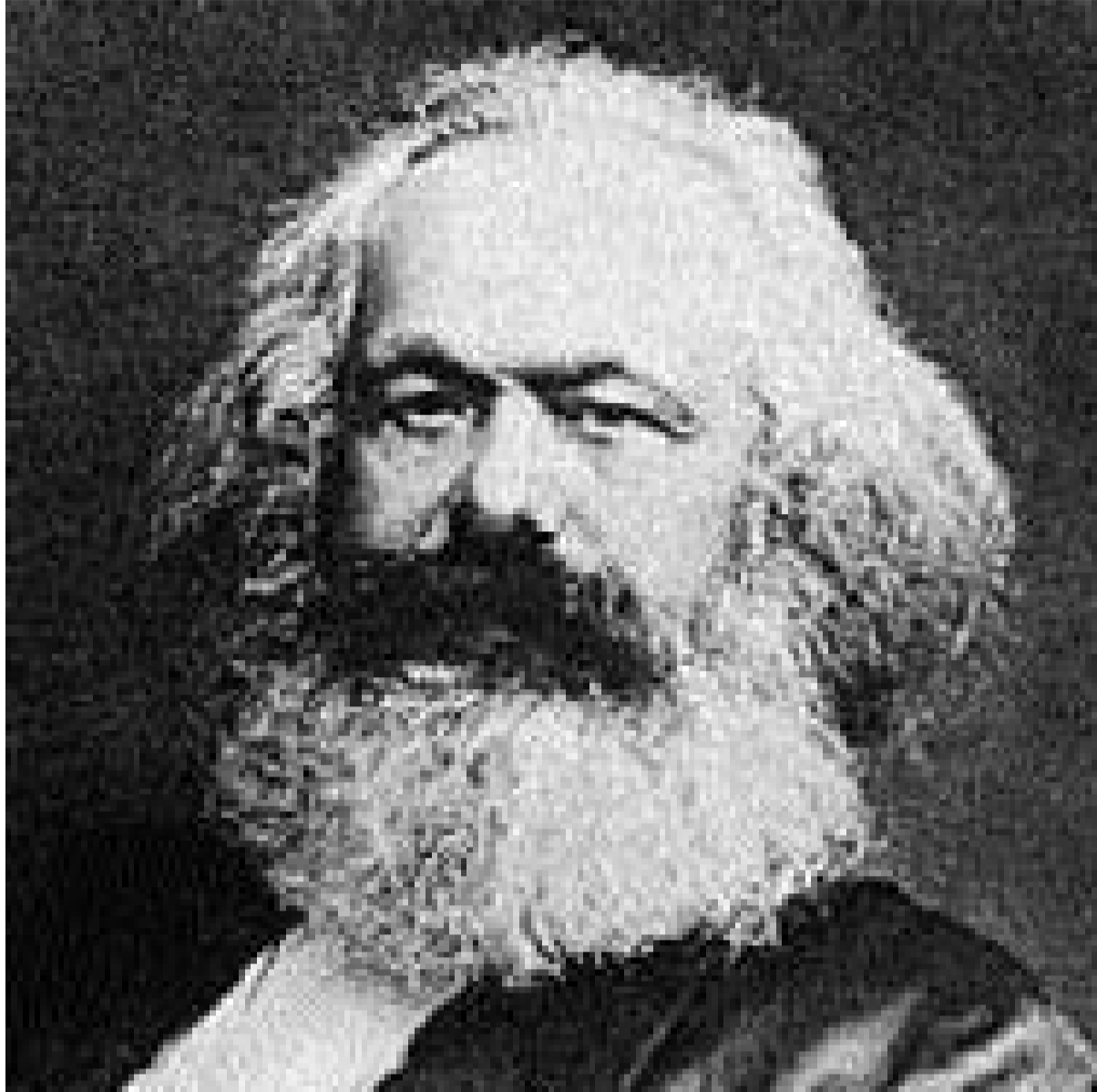
Tabii ki hepsinin mücadelede yeri var. Hepsini hareketin parçası. Savaş karşıtı gösterilerde, Dünya Ticaret Örgütü'nü protesto eylemlerinde yer alan insanların çeşitliliği çok çarşıcıydı.

1999 Seattle eyleminden bu yana bu çeşitlilik bütün dünyada hareketin gücünü oluşturuyor ve Dünya Sosyal Forumu gibi etkinliklerde kendini güçlü bir biçimde gösteriyor.

Sayımız sürekli artıyor. DTÖ'ye karşı Seattle'da 70 bin gösterici vardı. Ama bu sayı 15 Şubat'ta yeryüzünün hemen her yerinde savaşa karşı yürüyen 20 milyon insanın yanında çok küçük kaldı.

Sayılar hep bizden yana. Aynı şekilde hareketimiz nüfusun çok çeşitli kesimlerini temsil ediyor. Ulusal ve etnik gruplar, göçmenler ve ırkçılığa karşı örgütler, öğrenciler ve gençler, köylüler ve işsizler, her türlü adaletsizliğe ve sömürüye karşı kampanya sürdürenler.

hareket büyüdükçe haklı olarak hareket içinde çeşitli fikirler

MARKS'TAN MESAJ VAR

Mike Gonzales, "Marks'ın fikirleri dünyayı anlamamıza ve onu değiştirmemize yardımcı oluyor" diyor

ortaya çıktı ve hareket bu çeşitliliği ile de haklı olarak övünüyor. Ne var ki ne kadar çok olursak olalım, argümanlarımız ne kadar güçlü olursa olsun kapitalizm ve onun temsilcileri hala kendi çıkarlarını hakim kılabilirler.

İşte tam da bu nedenle hareket içindeki bir çok insan dünyayı değiştirmek için gücümüzü nerede bulacağımızı soruyor. Marksistlerin bu soruya çok net bir cevabı var.

Marks kendi fikirlerini "proleter devriminin teori ve pratiği" olarak tarif ediyor. O kapitalizmi sırf eleştirmek için analiz etmedi. O bir devrimciydi ver kapitalizmi devirebilmek için onu tanımalıydı.

Marksın analizlerinin odağında, kapitalistler sermayeye ve makinalara sahip olabilirler ama üretimi yapan işçilerdir fikri yatar. Eğer işçiler şalteri kaldırmazlarsa veya kömürü küremezlerse tüm üretim süreci durur.

Öyleyse bizim bir gücümüz var ama onu neden kullanmıyoruz? İşçiler her sendika kurduklarında, ücretleri için veya daha iyi koşullar için mücadele ettiklerinde bu gücü kullanıyorlar.

Bu güç dünyayı değiştirmek için de bir silah olarak kullanılabilir. Bu öyle bir güç ki, üreticiler dışarıda toplumun hiç bir diğer kesiminde yok. İşte bu nedenle bir devrimci bir hareket işçilerin kilit bir rolü var. Bu nedenle marksistler işçilerin devrimde öncülük edeceğini söylüyorlar.

İşçi olmak için ille de bir üretim bandında çalışıyor veya çekiç kullanıyor olmanız gerekmez. Ücret almak için saatlerce emeğini vermiş olmak işçi olmak için yeterlidir.

İşçiler, çocukları eğiterek, yaraları sararak, evleri ısıtarak, gıda maddelerini yetiştirerek, veya bu ruhsuz sistem tarafından yıkılmış insanları iyileştirerek üretimi mümkün hale getiren emeği veren herkestdir. Bütün bu insanların kolektif gücü dünyayı değiştirebilir.

Tabii bu sistemin değişmeyeceğine bizi inandırmak için istihdam edilmiş binlerce insan da var. Kapitalizmin doğal olduğunu, insan doğasının hiç değişmediğini, lider olunamayacağına fakat lider olarak doğulacağına, kapitalistlerin iyi işler yaptığını bizi

inandırmaya çalışanlar da var.

Devrimin mümkün olduğuna inanan herkes gelişmeleri etkileyebileceğimizi ve bütün farklarımıza rağmen üretici bir sınıf olarak birlikte davrandığımız takdirde gücümüz olduğunu göstermek hepimizin işi.

Peki öyleyse devrim nasıl mümkün olacak? nasıl devrim yapacağız?

Hiç şüphesiz bu zor bir yol. Kapitalizm mesela seçimler gibi barışçı ve legal yollar oluşturmuş gibi görünse de hiçbir egemen sınıf sessizce yenilgiyi kabul etmez.

Bize yarın daha iyi bir hayat olacak diye söz verirler (ya da öbür dünyada), veya bizi uzlaşmazlık güçlerini kullanmakla korkuturlar.

Sendikacılar örütlenmekte özgür gibi görünürler. Ama ne zaman gerçekten sistemi tehdit ederler derhal bütün parlamenter kurullar unutulur. O vakit kapitalizmin gerçek yüzünü görürüz.

Marksistler için devletin rolü çok önemlidir. Devlet sadece Marksın söylediği gibi "burjuvazinin yönetim kurulu" değildir. O egemen sınıfın çıkarları tehdit edildiği

zaman, bir grevde veya Irak'ta olduğu gibi kullanılan örgütlenmiş güçtür.

Hareketimiz içinde devlete karşı mücadeleyi bir kenara bırakıp iktidarı başka biçimlerde ele geçirmemizi savunanlar var. Sorun şu ki, kapitalizm üretimin örgütlenmesidir, diğer herşey doğrudan doğruya bu noktadan ortaya çıkmaktadır.

Kapitalizm yaşadıkça sömürüdevam edecektir ve devlet bizim gücümüzün karşısındaki tehdit olmaya devam edecektir. Devlet tarafsız değildir. O ekonomiye hakim olan sınıfın bir aracıdır ve o sınıfın çıkarlarını korumak için biçimlenmiştir.

Dolayısıyla devlet yeni türden bir devlet ortaya çıkaracaktır, çoğunluğun çıkarları üzerinde şekillenmiş yeni bir toplumsal düzen oluşacaktır. Bu yeni toplumsal düzen mücadele içinde biçimlenecektir.

Bizim geleneğimizde Marksistler için bu temeldir. Bizim hedeflediğimiz sosyalist toplumdaki demokrasi o kadar farklı olacaktır ki onu tahayyül bile edemiyoruz.

Ama onun temeli yığınsal bir devrimci harekettir. Bu yeni toplumun temsilcileri sadece eskisinden daha iyi olmayacaktır, sistem çoğunluğun kendisi tarafından yönetilecektir. Bu en temel farklılıktır.

Bu yeni toplumun nasıl birşey olacağını henüz bilmiyoruz. Ama tarih içinde işçilerin toplumsal örgütlenme için oluşturdukları örgütlenmeleri biliyoruz.

Bu 1871'de Paris Komün'ünde, 1936'da Barselona'da ve 1972'de Şili'de gerçekleşti. Ve hepsinden öteye 1917'de Rusya'da işçi konseyleri, "sovyetler" bu yeni toplumun ifadesi olarak ortaya çıktığında gerçekleşti.

1917'nin umudunun mağlup olduğu doğru. Bu tarihten öğrenmemiz gereken bir ders. Bilmemiz gerekir ki sadece işçilerin kendisi bir işçi devrimini gerçekleştirebilir. Hiç bir parti, ordu, makina onun yerine ikame edilemez.

Ne zaman bir ülkede sosyalizmi kurmaya çalışırsanız bozuluyor olması bizim için bir uyarı değil midir?

Bir uyarıdır. İster bir hippie merkezi olsun ister bir sosyalizm adası olsun kapitalizm kendi içinde adacıkların olmasına müsaade etmiyor.

Hareketimiz kapitalizmin bir dünya sistemi olduğunu biliyor. Yoksullar iş bulmak için hudutları geçmeye çalıştıklarında yakalanıp cezalandırılıyorlar. Ama bir kapitalist yeni iş imkanları bulmak için hudutları aşmışta kapılar ona mucizevi bir biçimde açılıyor.

Bizi yönetenlerin taktiksel farklılıkları ne olursa olsun onların nihai çıkarlarına karşı birleşmek. Irak konusundaki bütün farklılıklarına rağmen Chirac Bush'u Fransa'da kabul etti.

Kapitalistlerin zenginliklerini ve iktidarlarını korumak için yaptıkları gibi bizimde küresel olarak koordine olmamız ve merkezileşmemiz gerekir. Ya enternasyonaliz ya da hiç bir şey.

Eğer sistemden hiç bir çıkarı olmayan herkesi bir araya getirebilirsek ve anti kapitalist inancımızı işçiler olarak gücümüzle birleştirebilirsek kazanabileceğimiz koca bir dünya var.

Marksizme Giriş, Chris Harman, **Ücret, Fiyat ve Kâr**, Karl Marx, Karakedi'den alabilirsiniz

Vietnam Savaşının bitişinin 30. yıldönümü

Saygon'un düşüşü

Arife KÖSE

30 Nisan 1975 günü ABD tarafından ayakta tutulan Güney Vietnam hükümeti çöktü. Böylece ABD 15 yıl süren bir savaştan sonra bütün tarihinin en büyük yenilgisini aldı.

ABD'nin Vietnam'da karşı karşıya geldiği tüm sorunlar bugün Irak'taki işgalde bir kere daha ortaya çıktı.

ABD neden Vietnam'da savaşa girdi?

ABD aslında Vietnam'da savaşa herkesin bildiğinden çok önce müdahale etti. 2. Dünya Savaşı'nda ABD Ho Chi Minh'in önderliğindeki milliyetçi hareketi, Vietminh'i destekledi ve bu örgüt Vietnam'ı işgal etmiş olan Japonları yendi.

1945 Eylül ayında Vietminh Vietnam'ın bağımsızlığını ilan etti. Ho Chi Minh o dönemde ABD Bağımsızlık Deklarasyonu'na hayrandı. Ancak Japon işgalinden önce Vietnam'ı sömürgeleştirmiş olan Fransa bu bağımsızlık ilanını tanımadı ve ABD Fransa'yı destekledi.

ABD Ho Chi Minh yerine Fransa'yı Soğuk Savaşta Fransa'nın desteğine ihtiyacı olduğu için destekledi. Ayrıca eski sömürgelerde bağımsızlık hareketinin yükselmesinden de endişe ediyordu.

Vietnam savaşı ne vakit Amerikanın savaşı haline geldi?

ABD'nin yoğun yardımına rağmen Fransızlar Vietnam'da yenildiler. 9 yıllık savaş, 1954 Mayıs'ındaki Dien Bien Phu muharebesiyle sona erdi.

İsviçre'deki uluslararası konferansta Vietnam iki bölgeye ayrıldı. Güney'in başına ABD yanlısı diktatör Diem geçti, ABD Güney Vietnam'ı "Vietnam Cumhuriyeti" olarak tanıdı. Konferansta Vietnam'ın bütününde 1956'da seçimler yapılması kararı alındı ama ABD Ho Chi Minh'in seçimleri kazanacağını bildiği için seçimleri yaptırmadı.

ABD Güney'e yoğun bir biçimde yardım etmeye başladı ve Diem hükümeti Vietminh'e yakın olan herkesi temizlemeye başladı. Onbinlerce insan katledilirken Güney Vietnam tam bir diktatörlük haline geldi.

Ancak bu baskı Vietminh'in desteğini daha da arttırdı. Vietnam halkı

Tet Tarruzu sırasında Amerikan Büyükelçiliği'ni savunan askerler.

büyük çoğunluğuyla köylüydü. Köylüler toprak istiyordu. Ayrıca yabancı işgalin bitmesini istiyorlardı.

1950'lerin sonunda Güney'de silahlı ayaklanma başladı. Bu ayaklanma daha sonra Komünist Partisi'nin önderliğindeki Ulusal Kurtuluş Hareketi (Viet Minh) adını aldı.

O dönem ABD Başkanı olan Kennedy bu durumda Güney Vietnam'daki Amerikan askeri sayısını arttırmaya başladı. Toplam ABD askeri sayısı 15 bine çıktı. ABD bu askerleri "danışman" olarak niteliyordu.

1963'de Diem hükümetini genişletmeyi reddedince ABD tarafından düzenlenen bir darbe ile öldürüldü, aynı günlerde Kennedy'de bir suikast ile öldürüldü.

Savaş neden yükseldi?

1964'de Kennedy'den sonra başkan olan Lyndon Johnson "barış" sloganı ile seçildi ABD'yi savaştan çıkaracağını söylüyordu. Oysa tam tersine savaşı hızlandırdı.

Bunun iki nedeni vardı. Birincisi, o yıl Viet Minh Saygon'da iktidarı almak üzereydi. İkincisi Güney Vietnam gibi bir ABD yanlısı rejimin yenilgisi başka ülkelerde de benzer gelişmelere yol açabilirdi.

ABD'nin topyekun saldırması için bir nedene ihtiyacı vardı. Vietnamlıları Tonkin Körfezinde bir ABD savaş gemisini saldırımları için provoke etti ve bu olayın ardından Senato Johnson'a savaş yetkisi verdi. Johnson gibi Senato'nun çoğunluğu da o sıralarda Demokrat'tı.

Mart 1965'de ABD Güney Vietnam'ı işgal etmeye

başladı. Kısa süre sonra ABD'nin Vietnam'daki asker sayısı 500 bine ulaştı.

Vietnam Savaşı neden o denli büyük bir muhalefetle karşılaştı?

1965'de ABD askerleri Vietnam'a girdiğinde milyolarca Amerikalı ama asıl olarak Afrikalı Amerikalılar medeni haklar hareketi içindeydiler. Bu hareket içinde politikleşen yığınlar ABD'nin Vietnam Savaşı'na da kuşku ile bakıyorlardı.

İlk savaş karşıtı eylem bir öğrenci örgütü tarafından Washington'da gerçekleştirildi ve 30 bin kişi katıldı. Herkes katılımın çok daha az olacağını sanıyordu.

Medeni haklar hareketi 1950'lerin McCarthy döneminin boğucu ortamını parçalıyordu. İnsanlar Viet Minh'in mücadelesini 3. Dünyada Avrupa ve Amerikan emperyalizmine karşı verilen mücadele ile özdeşleştiriyorlardı.

1965-66'da savaş derinleşirken milyarlarca dolar ABD'de yoksulluğa karşı mücadele için kullanılacağına savaşa akmaya başladı. O denli büyük bir orduyu ayakta tutabilmek için zorunlu askerlik başladı. Her ay 40 bin kişi askere çağırılıyordu.

ABD kendisiyle birlikte Irak'ta savaşacak asker bulmakta da zorlanıyor. Irak'a asker gönderen 32 ülkenin 17'si askerlerini geri çekmiş durumda.

Güçlü bir savaş karşıtı hareketin tohumları daha ilk günden atılmıştı ve savaş boyunca hareket güçlendi.

Tet saldırısı

1966-67 yılında ABD yönetimi kısa zamanda zafer vaat ediyorlardı. Ancak bu kocaman bir yalandı ve bu yalan Vietnamlıların Tet saldırısı ile ortaya çıktı.

Vietnam yeni yılı olan günde (Tet) Kuzey Vietnam ordusu ve Güneydeki gerilla güçleri Güney Vietnam'ın her tarafında 1968 Ocak ayında saldırıya geçtiler. Eski başkent Hue ele geçirildi, gerillalar Saygon'da Amerikan Büyükelçiliğini işgal ettiler.

Sonraki haftalarda gerilla güçleri geri püskürtüldü ama Tet saldırısı ABD güçlerinin yenilebilir olduğunu gösterdi. O yıl yapılan ABD Başkanlık seçimlerine katılan bütün adaylar savaşı durduracaklarını söylemeye başladılar.

Savaş neden devam etti?

Seçimi kazanan Nixon Vietnam'da "onurlu bir barış" yapmak istiyordu. Aslında bu barışın ABD'nin istediği gibi sağlanmasıydı. Nixon bölgede ABD ordusunun kalmaya devam etmesini istiyordu. Bu Vietnamlılar için kabul edilemezdi. Dolayısıyla savaş devam etti.

Nixon bu arada savaşı tırmandırdı. Yoğun bir bombardıman başladı. Öte yandan Vietnam'daki askeri güç azaltılmaya başlandı. Amerikalı askerler yerine Güney Vietnamlı askerler geçiyordu. ABD kendi rolünü daha çok hava desteği ve bombardıman

olarak tayin etmeye başladı. Nixon böylelikle "yenilmeden" Vietnam'dan çekilmeyi planlıyordu.

Ama bu politika işe yaramadı. Savaş daha da kanlanarak devam etti. Nixon Laos'da gizli bir savaş sürdürüyordu ve bu arada, Kamboçya'yı işgal etti. Kuzey Vietnam'ın bombalanması ise artarak devam etti.

Bütün çabalara rağmen Vietnamlılar direndi. Bu arada Nixon'un politikaları Amerika'da devasa bir savaş karşıtı hareketin ortaya çıkmasını sağladı. Amerikan ordusunda savaşa karşı direniş yaygınlaştı. Sonunda Nixon savaşı bitirmek zorunda kaldı ve zaten sonunda ortaya çıkan bir skandal sonucu Nixon istifa etmek zorunda kaldı.

1973 Ocak ayında ABD, Güney Vietnam, Kuzey Vietnam ve Güney Vietnam'daki Ulusal Kurtuluş Cephesi temsilcileri bir araya gelerek savaşı bitiren bir anlaşma imzalandı. Ama barış gelmedi.

1975 yılında Kuzey Vietnam ve Ulusal Kurtuluş Cephesi güçleri Büyük İlkbahar Saldırısı'nı başlattılar. Bir kaç hafta içinde Saygon düştü. Son Amerikan helikopteri büyükelçiliğin çatısından havalanırken Kuzey Vietnam tankları Saygon'a girmeye başladı.

Vietnam Savaşı'nın etkileri nelerdi?

Vietnam yenilgisi ABD emperyalizminin yoksul bir ülkenin köylüleri tarafından yenilmek demektir. Vietnam köylülerinin direnişi ABD ve dünyanın başka yerlerindeki savaş karşıtı hareketle birleşmiş ABD egemen sınıfı için bir tehdit haline gelmişti. Öte yandan

bu iki direniş Vietnam'daki ve dünyanın başka yerlerindeki ABD askerleri arasında büyük bir hoşnutsuzluk yaratmaya başlamıştı. Amerikan askerleri Vietnamlı gerillalar yerine kendi subaylarını vuruyorlardı.

Yenilgiden sonra ABD uzun süre hiçbir yere kara ordusu ile müdahale edemedi. Bundan kaçındı. 1991'de ki Körfez Savaşı ve ABD'nin Vietnam Sendromu denen sorunun bitmesine yol açtı. 1991'de aynı zamanda Doğu Bloğu çökmüş, SSCB parçalanmıştı. Artık Batı Bloğu'nun lider ülkesi olarak ABD'nin karşısında rakip bir blok ve askeri güç yoktu.

Vietnam savaşından ABD egemen sınıfının çıkardığı en önemli ders Amerikanın içindeki muhalefetin ezilmesinin gerekliliği oldu.

Irak Vietnam olabilir mi?

Bugün ABD ordusu dünyanın en büyük askeri gücü. 160 bin askerle Irak'ı işgal etmiş durumda. Irak'ın işgali beklenenden kolay oldu. Irak ordusu ABD'nin korkunç savaş makinesine direnemedi. Ancak işgal beraberinde ciddi bir direniş getirdi. Bugün ABD ve müttefikleri her gün direniş güçlerinin saldırıları ile karşı karşıya.

Öte yandan savaş karşıtı hareket bugün Vietnam savaşına karşı çıkan hareketten daha da güçlü. 15 Şubat'ta yüzlerce kentte milyonlarca insanı kapsayan hareket direnişle birlikte devam ediyor. Bu iki hareket ise aynen Vietnam savaşında olduğu gibi Amerikan ordusunda huzursuzluk yaratıyor.

İşgal başladığından beri 6 bin ABD askeri savaşmayı reddetti. Bu sayı giderek artıyor.

ABD kendisiyle birlikte Irak'ta savaşacak asker bulmakta da zorlanıyor. İşgal başladığında Irak'a asker gönderen 32 ülkenin 17'si askerlerini geri çekmiş durumda. Japonya asker gönderme kararı aldı ama uygulamakta zorlanıyor.

Oyle görülüyor ki Irak ABD için yeni bir Vietnam yenilgisi olacak. ABD bu kez yenildiğinde bu yenilginin faturası daha ağır olacak. Belki ABD ordusu tahrif olmayacak ama savaşın mali faturası şimdiden çok ağır.

Amerikan Savaşı Vietnam, Jonathan Neale, Metis Karakedi'den alabilirsiniz

Seçimler ve devrimci parti çok farklı şeylerdir

Bütünüyle farklı kutuplar

Chris Harman

"2005 yılında İngiltere'de devrimci bir partiye ihtiyacımız olduğunu söylemiyorsundur herhalde." Bu soru bana İspanya İç Savaşı yıllarında Komünist partisine katılan, 1956'da Macar Devrimi ile birlikte bu partiden ayrılan ve hala **Bush** ve **Blair**'in politikalarına muhalif olan eski bir sosyalist aktivist tarafından soruldu. 70 yıllık mücadele sonucunda bugün İngiltere'de devrim olabileceğini ve devrime uygun bir partiye gerek olduğunu hissetmiyor.

Yakın dönem için onunla sadece anlaşabilirim. Birçok sosyalistin deneyleri acı savunma mücadeleleridir. Ya Irak'ın emperyalistlerce işgaline karşı çıkmışlardır, ya işyerindeki koşullar veya ücretler için mücadele etmişlerdir ya da ırkçılığa, İslam korkusuna karşı direnmişlerdir. Solun ciddi kesimleri barikat değil, seçimlerde **Respect** için kampanya yapacaktır. "Bugün İngiltere 1917'nin Rusyası değildir" diyenlerle de anlaşırız.

Ama Rusya da her zaman 1917 Rusyası değildi. 19'uncu yüzyılın ortasında ilk Rus devrimcileri faaliyete başladığında 300 yıllık, güçlü, Avrupa'nın devrimlerinden yara alma-

dan çıkmış ve hatta bütün Avrupa'da eski düzenin yeniden kurulmasını sağlamış bir rejimle karşı karşıya kaldılar. **Karl Marks** bile ilk Rus devrimcilerine aldırıyor Cenevre'de oturup Çarı devirmek için işçileri örgütlemek isteyen bir avuç insan olarak görüyordu.

Devrimin olasılıkları 19. yüzyılda da, 21. yüzyılda da hemen önümüzde görünenler değildir.

Rus Marksistleri **Marks**'a karşı olmakta haklıydılar çünkü Çarın imparatorluğunun dünya sisteminin baskısıyla itildiğini görüyorlardı. Bu, tepedeki politik yapı etkilenmez olarak görülse dahi, tabanda insanlar arasındaki ilişkiyi devrimcileştirmekteydi. Aynı şekilde, bugün de İngiltere'de sosyalistler için gerçek sorun yüzyıllardır süren politik yapıların istikrarının sarsılması sürecinin başlayıp başlamadığıdır.

Bu sorunun cevabı çok zor olmamalı. Devrimci politikalara en çok karşı olanlar, küreselleşmeden dolayı toplumun en dibinde değişimler olması gerektiğini söylüyor. Onlara göre hepimiz sanayinin yıkılmasını, emekliliğin ortadan kalkmasını ve sosyal devletin parçalarının özelleştirilmesini

savunmalıyız.

Çeşitli ülkelerdeki dev çokuluslu şirketler arasında var olan temel hammadde kaynaklarının, petrolün kontrolü için kör rekabet bu kaynaklar için savaşları çoğaltıyor. Bu arada petrol kullanımı nedeniyle artan sera gazları iklim koşullarını kötüleştiriyor ve istikrarsızlığı her düzeyde artırıyor.

İşte bütün bunlar bizi yeniden Bolşevizm sorununa getiriyor. İngiltere'deki hakim sosyalist gelecek var olan kurumlara bağlı kalarak seçim faaliyetine vurgu yapıyor. Bir yandan olumlu reformların

vurgusu yapılıyor, diğer yandan da daha fazla oy almak için bir aracın inşası öne çıkarılıyor. Bir grevi destekleme kararı almak, bir gösteri örgütlemek veya işsizlerin protestosunu örgütlemek gibi bütün diğer sorunlar bu seçim adımlarına bağlı hale getiriliyor.

Seçimler toplumun yönetimleri konusunda, sınıflar arası mücadelede belirli bir rol oynarlar. Büyük yığınların eğilimlerini tespit ederler ve egemen sınıflar, eğer sert çatışmalardan hazır olmadıkları için kaçınmak istiyorlarsa bu eğilimleri göz önüne almak zorundadır. Bu nedenle bir

ölçüye kadar reformlar yapmak isteyen hükümetleri kabul edebilirler (ki 1973'de Şili'de **Allende**'nin sosyalist hükümetine karşı askeri güçlerini kullanarak yığınsal katliamlara giriştiklerinde yaptıkları gibi bu toleranslarının sınırları vardır.)

Respect, **Blair**'e karşı öfkeyi tespit etmek ve kafası karışanlara sol bir alternatif sunmak açısından önemlidir. Onun toplumu dönüştürmek konusunda birbirleriyle anlaşamayan insanların koalisyonu olması bugünkü somut koşullarda önemli değildir.

Ancak sosyal gelişmelerin yönünün belirlenmesinde seçimler sadece bir olgudur. İngiltere'de sosyal devlete yol açan reformlar seçimlerle değil, 1910-14, 1919-20 ve 1942-47 yıllarında işçi sınıfı mücadelelerinin yükseldiği ve egemen sınıfı uyardığı dönemlerde gerçekleşmiştir. İkinci Dünya Savaşı'nda muhafazakar milletvekili

Quintin Hogg; "İnsanlara sosyal reformlar vermezseniz, onlar size sosyal bir devrim verebilir" diyordu.

Egemen sınıf hiçbir zaman sadece seçim platformunda mücadele etmez. Medya üzerindeki kontrolünü kullanarak halkın kafasını zehirler. 1926

genel grevi, 1984 büyük madenci grevi gibi çatışmalarla karşılaştığında insan haklarını koruyormuş görüntüsünü rafa kaldırır, kendi iktidarına karşı gelenlere karşı gizli servisi kullanır ve eğer seçilmiş bir hükümet kendi çıkarlarına karşı gelirse sermayesini yurtdışına çıkarır.

Sosyalistler eğer egemen sınıfın iktidarına ciddi bir biçimde karşı çıkacaklarsa her düzeyde mücadele edebilecek, küçük ya da büyük her mücadeleyle kendisini ilişkilendirecek, her işyerinde, her bölgede var olacak, yenilgileri zafere, bir yerlerdeki zaferi her yerdeki zafere dönüştürecek bir örgütü inşa etmelidirler.

Bütün bunlar **İşçi Partisi** gibi sosyal demokrat bir parti ile ya da bu açıdan bakıldığında **Respect** gibi bir seçim partisi ile yapılamaz. **Respect**'in içinde aktif olduğu kadar direnişin her cephesinde var olan ama daha geniş ve daha önemli bir mücadelenin olduğunun farkında olan bir parti gereklidir. İşte bu tür bir parti Lenin'in Rus-ya'da kurduğu, Rosa Lüksemburg'un öldürülmesinden önceki haftalarda kurmaya çalıştığı türden bir partidir. Bugün bize gerekli olan parti işte böyle bir şeydir.

Çin'deki Japonya karşıtı gösterilerin ardında ne var?

Dünyanın en kalabalık ülkesinde bir süredir yoğun gösteriler var. On binler Japonya karşıtı gösteriler yapıyor. İlk küçük gösteriler Nisan ayında başladı ve hızla yayılarak büyüdü ve gösterisi sayısı on binlere ulaştı.

Göstericiler Japonya'da yayınlanan ve 1930'larda ve 40'larda Japon ordusunun Çin'de yaptıklarını gizleyen tarih kitaplarına tepki gösteriyorlardı.

Ama bu gösteriler aslında Uzak Asya'daki iki rakip süper gücün çatışmasını da yansıtıyordu.

Gösteriler bir ölçüde Çin hükümetinin de desteğine sahipti. Polis göstericileri bir ölçüde yönlendiriyordu.

Şanghay'daki gösteriden önce bu kentteki milyonlarca cep telefonuna "ülkenizi ne kadar sevdiğinizi gösterin ama yasaları da çiğnemeyin" mesajı alıyorlardı.

Şanghay Üniversitesinden bir öğretim görevlisi "aynen

kültür devriminde olduğu gibi polis arabaları kalabalığa yol gösteriyordu ama eskiden daha büyük kalabalıklar sokaklara çıkıyordu" diyor.

1966'da Kültür Devrimi, iktidardaki Komünist Partisi yönetiminin bir kısmının Parti içindeki konumlarını güçlendirmek için başlattıkları bir süreçti.

Rejim bu defa gösterileri aynı biçimde desteklemiyor. Resmi bir açıklama gösterilerin bitmesini istiyor ve Japonya ile resmi görüşmelerin başlayacağını söylüyordu.

Ancak 1966'da olduğu gibi azıcık resmi bir destekle başlayan gösteriler hızla kontrolden çıkarak yayılabilir. Böyle bir gelişme Japonya ile Çin arasındaki yıllık 89 milyar dolarlık ticareti bozabilir. Ayrıca yaygınlaşan gösteriler Çin toplumundaki istikrarı iyice sarsabilir.

Şanghay'daki genç bir gös-

terici "insanlar sadece Japonya'ya karşı çıkmak için gösteri yapmıyorlar. Başka hiç bir konuda gösteri yapmıyorlar" diyordu.

Çin'de aşğıdan gösteriler giderek yaygınlaşıyor. Resmi açıklamalara göre geçen sene gösteriler yüzde 15 artmış. Geçen yıl 3 milyon Çinli çeşitli biçimlerde hükümetin ekonomik politikalarına, özelleştirmelere karşı çıkan gösterilere katılmış.

Bir Parti yetkilisi Japonya karşıtı gösterilerden mem-

nun olduklarını söylerken "gösterilerin kontrolden çıkmasından da çekindiklerini" söylüyordu.

Çin, Mao'dan Tiananmen Meydanı'na, Charlie Hore, Koral Yayınları, Karakedi Kitabevi'nden isteyebilirsiniz 0536 335 10 19

Çin'de Japon mezalimi

Japonya'nın Çin'i 1930'lar ve 40'lardaki işgali uzunluğu ve korkunçluğu nedeniyle Çinliler için hala çok canlı bir konu.

En korkunç olaylardan birisi 1937 yılında Nankin'in işgali.

Japon ordusu bu kenti işgal ettiğinde 10 binlercesi teslim olmuş asker olan 300.000 kişiyi katletti. Siviller yakılarak öldürülmek gibi özellikle korkunç biçimlerde katledildi.

Ama daha binlerce köy ve kentte katliamlar oldu. Erkekler öldürüldü, kadınlara tecavüz edildi.

Japon ordusu askeri hedeflerin yanı sıra sivil hedefleri

özellikle bombaladı.

Kuzey Çin'in geniş bölgelerine mikrop bombaları atıldı. Bir Japon bombardıman kampanyası "üç bütünler" olarak adlandırılıyordu: "bütünü öldür, bütünü yak, bütünü imha et!"

Japonya Çin'i 1930'da işgal etmeye başladı. Önce Kuzey Doğu'ya girdiler oradan Kuzey Çin'e ve Güney kıyılarına yayıldılar. Direnişin en önemli kısmını Komünist Partisi gerçekleştirdi. Komünist partisi bu direniş boyunca yeni bir ordu kurdu ve 1949'da iktidarı aldı.

Bu nedenle Japon okul kitaplarının Nankin katliamını müfredattan çıkarmış olması Çin'in hertarafında yaygın gösterilere neden oldu.

Tarihten dersler

Sıklıkla faşizmin insanın doğasında bulunan 'saldırganlık'la açıklandığına, faşist partilerin diğer sağ partilerle eş tutulduklarına ya da baskıcı tüm rejimlerin faşizm olarak adlandırıldığına tanık oluyoruz. İnsanlık tarihinde büyük yıkımlara yol açan bir çok savaş ve diktatörlük yaşanmış olmasına rağmen faşizm bunların tümünden farklıdır. Çünkü faşizm 'bu saldırganlığı daha önce hiç varolmayan belirli bir toplumsal, politik ve askeri kalıba dökmektir'. Faşizmin yükselişi modern kapitalizmin ürünüdür. Kapitalizmin derin krizlere girdiği dönemlerde, onun krizini çözmek üzere büyük sermayenin onayı ile, fakat onu politik olarak mülksüzleştirerek iktidara gelir. Bunu yaparken tüm toplumu baştan aşağı yeniden ve totaliter bir biçimde örgütler.

Mussolini İtalya'da 1922'de, büyük bankacılık, çelik, madencilik ve nakliye sektörleri çöktüğünde iktidara geldi. Hitler'i iktidara taşıyan 1930 bunalımı döneminde Almanya'da işsiz sayısı 1929'da 1.3 milyon, 1930'da 3 milyon ve 1931'de 4.3 milyondur. Hitler'in iktidara geldiği 1933 yılında bu rakam 6 milyona yükseldi. İşte faşizm böylesi kriz durumlarında, şartları tekeli kapitalizmin belirli gruplarının kar elde etmeye devam etmesini sağlayacak şekilde birdenbire ve şiddet kullanarak değişir. Almanya'da Hitler'in iktidara gelmesinden (1933) sonra bütün sını ve ticari teşebbüslerin karları 1933'de 6.6 milyar mark'tan 1938'de 15 milyar marka yükseldi. Sermayenin milli gelirden aldığı pay 1932'de %17.4 iken, 1937'de %25.2'ye, 1938'de de %26'ya çıktı.

Faşizmin ilk hedefi örgütlü işçi sınıfıdır. Derin kriz dönemlerinde egemen sınıfın, devletin yürütme görevini merkezileştirmekten başka bir çaresi kalmadığında, başarması gereken ilk iş örgütlü işçi sınıfını dağıtmak, önderliklerini yok etmektir. Rus devrimcisi Troçki'nin söylediği gibi, "Faşizmin tarihsel işlevi işçi sınıfını ezmek, işçi sınıfı örgütlerini yok etmek ve kapitalistler toplumu yönetmeyecek duruma geldiklerinde politik özgürlükleri kaldırmaktır." Çünkü kriz dönemleri aynı zamanda işçi sınıfı için de fırsatlar dönemidir. Bu nedenle öncelikle onun her türlü direnme yeteneğinin kırılması gerekir. Bu da ancak sokakta gerçekleştirilecek sistematik bir terör ve yıldırma ile olur. 1933'te 1 Mayıs'ı ilk kez sosyal demokratlarla birlikte kutlayan Naziler, 2

Mayıs'ta bütün sendika liderlerini tutuklayıp sendikaları kapattılar. Faşizm bir kitle hareketidir. Hem ekonomik hem de politik anlamda bu denli merkezi bir yapı kurmak, ve işçi sınıfının ve toplumun tüm örgütlü güçlerini dağıtmak basitçe bir darbe ya da polis devleti ile yapılabilecek bir şey değildir. Böyle bir değişim ancak kitle hareketi ile olabilir. Bu kitle hareketi, burjuvazi ve proletarya arasında üçüncü bir sınıf olarak bulunan ve ekonomik kriz ile beraber hızla yoksullaşan, küçük burjuvaziye ve onun milliyetçi ve çoğu kez anti-kapitalist öfkesine dayanır. Küçük burjuvazi, hem krizden dolayı hızla proletarileştiği için hem de sınıfsal yapısı gereği faşizmin ırkçılık, cinsiyetçilik gibi ideolojilerine daha yatkın olduğu için faşizmin tabanını

oluşturur. Faşizme karşı mücadele Faşizm modern kapitalizmin ürünü olan ve onun krizine yanıt üreten bir sistem olduğu için kapitalizme karşı mücadeleden ayrılmaz. Faşizm sokakta kendini gösteren ve büyüyen bir hareket olduğu için, ancak ona karşı yine sokakta verilen kolektif ve kitlesel bir mücadele faşizmi sindirebilir. Bunun yolu ise faşizmin sıradan insanlara, eşcinsellere, kadınlara, siyahlara, Kürtlere, düşman olduğunu anlatabilmekten geçer. 2002 yılında Fransa'da yapılan cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Le Pen'in liderliğindeki Ulusal Cephe'nin %17 oy almasının ardından düzenlenen kitlesel gösteriler bunun en iyi örneğidir. Arife KÖSE

BİZE GÖRE

OKUR MEKTUPLARI

Ankara'da barışarock inisiyatifi kuruldu

Ankara Barışarock İnisiyatifi ilk merkezi toplantısını 22 Nisan'da yaptı. Toplantıda, Beytepe'de ve diğer üniversitelerde kampanyayı nasıl yaymaya çalıştığımızı tartıştık. Beytepe'de iki toplantı ve geçtiğimiz hafta açtığımız standımızla bunun herkese duyurmaya çalıştık. Ankara'daki faaliyetimizin tek amacı **Ankara Barışarock İnisiyatifi** olarak, İstanbul'da 27-28 Ağustos'ta gerçekleştirilecek olan festivale Ankara'dan katılımı artırmaya çalışmak ve daha geniş kapsamlı bir festivale dönüşmesini sağlamaktır.

Bu doğrultuda haziranın ilk haftası Ankara'da bir **Barışarock** etkinliği yapmak istiyoruz. 9-10 grubun çıkabileceği ve birkaç atölyenin yer alacağı bir festival gerçekleştirmek istiyoruz. Bunun için Çankaya Belediyesi ile görüşmeler yapıldı ve belediye festivalin gerçekleşmesi için **Anıttepe Parkı**'nı bize tahsis etti. Ayrıca afiş ve bilet basımında da bize yardımcı olabileceklerini söylediler. Bu hafta içerisinde grupları da kesinleştirip kampanyayı daha yoğun bir şekilde yaymaya ve sürdürmeye çalışıyoruz. Ankara'daki tüm üniversitelerde inisiyatifler oluşturup daha geniş bir Ankara festivali ve katılımı artırmayı düşünüyoruz. Çünkü biliyoruz ki **Barışarock** profesyonel insanların değil, tamamen amatör bir ruhla biraraya gelen ve herkesin kendisinden birşeyler katabileceği bir kampanya. Ankara'da işte bu şekilde hareket ediyoruz. Dolayısıyla **Barışarock, Barışarock İnisiyatifi**'nde yer alan herkesin bir şeyler katabileceği, fikirlerini açıklayabileceği, kısacası barışseverlerin oluşturduğu bir platform.

SAHTE ROCKI ÖLDÜRÜR !!!

Ankara iletişim için.
Göktaş: 0535 517 82 70
Umut: 0544 259 02 93

Barışarock örgütlenme toplantıları:
Çarşamba günleri 19.00
Karakedi'de

Faşizme karşı Birleşik Cephe taktiği

Faşizme karşı mücadelede en doğru yöntem, reformist işçileri ile komünist işçilerin beraber mücadele etmesini öneren birleşik cephe taktiğidir. Troçki 1922'de birleşik cephe taktiğinin mantığını şöyle açıklıyordu: "Cephe birliği sonuç olarak bizim belli konularda ve belli sınırlar içinde kendi eylemlerimizi pratikte reformist örgütleriyle ilişkilendirmeye hazır olduğumuzu varsayar; elbette bu örgütler mücadeleciler işçilerin önemli kesimlerinin iradesini yansıtmaya devam ettiği sürece. Ama biz onlardan ayrılmamış mıydık? Evet, çünkü işçi sınıfı hareketinin temel sorunlarında farklı görüşlere sahibiz.

Ama yine de onlarla anlaşmaya mı çalışacağız? Evet, onları izleyen kitlelerin bizi izleyen kitleyle ortak mücadeleye atılmaya hazır olduğu durumlarda ve reformistler az ya da çok bu mücadelenin bir aracı olmaya zorlandıklarında". Yani birleşik cephenin iki yönü vardır: 1- İşçi sınıfının bütününe ilgilendiren konular etrafında devrimcileri ve reformistleri ortak mücadelede birleştirir;

2- Reformistler ve devrimciler arasında kitleleri politik olarak etkileme mücadelesini içerir. Dolayısıyla, birleşik cephe içerisinde devrimcilerin örgütsel ve politik bağımsızlıklarını korumaları çok önemlidir.

Troçki 1930'ların başında sürgündeyken, Alman Sosyal Demokrat ve Komünist

Rus Devrimi'nin önderi Troçki Alman faşizmine karşı Komünistlerle sosyal demokratların birleşik cephesini öneriyordu

Partilerini Hitler'e karşı birleşmeye çağırıyor. Ancak Stalinizmin Komünistlerin'de yarattığı tahribatın sonucunda, sosyal demokratların sosyal faşist ilan edilmesiyle kimse Troçki'yi dinlemedi. 1930 yılında yapılan seçimlerde, Hitler'in partisinin aldığı oy 6 milyon iken Sosyal Demokrat Parti ile Komünist Parti'nin oylarının toplamı 13 milyon'du. Eğer o dönemde

Alman Sosyal Demokrat Partisi ve Komünist Parti Hitler'e karşı eylem birliği yapmış olsaydı hem Hitler yenilgiye uğratılabilir hem de günlük mücadele içerisinde sosyal demokratlarla beraber olan komünistler sosyal demokrat işçileri kazanarak sosyalist bir devrimin önünü açabilirdi.

Birleşik cephe taktiğinin güncelliği

Bugün 1930'larda olduğu kadar büyük bir ekonomik kriz yok. Ancak neo liberal politikalar, savaş ve işgal merkez partilerin erimesine ve radikal fikirlerin öne çıkmasına neden oluyor. Bu dönem sol için olduğu kadar, faşist partiler için de çeşitli fırsatlar sağlıyor. MHP'li faşistler Türkiye'de bayrak yakılması gibi olayları bahane ederek hemen sokaklarda saldırmaya başlıyorlar, Avrupa'da BNP (İngiltere) gibi faşist partiler, anti-kapitalist söylemler kullanarak kendilerini bir seçim alternatifi olarak topluma sunuyorlar. Dolayısıyla faşizm güncel bir tehdit olarak karşımızda duruyor.

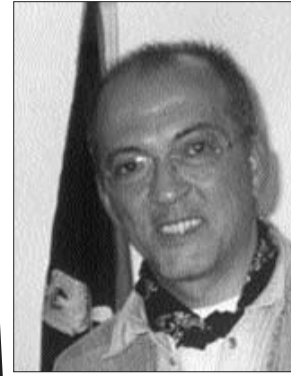
Ancak bu, aynı zamanda mücadelenin yükseldiği bir dönem. Ve bu yeni mücadele dönemi klasik anlamda olmasa bile, kendi cephelerini yaratıyor. Bugün her yerde savaşa ve kapitalizme karşı kurulan cephe günümüzün birleşik cepheleridir.

Ancak kapitalizme ve savaşa karşı olan, milliyetçi olmayan yeni bir sol bu hareketi kucaklayabilir ve bir adım ileriye taşıyabilir. İşte bu nedenle yapılması gereken devrimci partinin inşasını unutmadan, savaşa, neo liberal politikalara ve faşizme karşı olan herkesi bu kampanyalarda bir araya getirmek ve bu mücadele içerisinde kendisini 'yurtseverlik'de dahil olmak üzere her türlü milliyetçi fikirden arındırılmış yeni bir sol inşa etmektir.

marksizm ★ 2005
19-20-21-22 mayıs, istanbul

KAPİTALİZMİ TARİHE GÖMELİM

Marksizm
2005'in konu-
macılarından
bazıları

Mete Çubukçu,
Doğan Tarkan,
Levent
Şensever, Hayri
Kozanoğlu,
Roni Margulies,
Tayfun Mater,
Bülent Somay,
Sevgi Göğçe,
Masis
Kürkcügil,
Özgür Gürbüz,
Şenol Karakaş,
Ömer Laçiner,
Osman Ergin,
Yıldız Önen,
Mustafa Kemal
Coşkun, Ragıp
Duran, Rıdvan
Akar, Ragıp
İncesagır

Marksizm 2005
19-22 Mayıs tarihleri
arasında İstanbul
Beyoğlu'nda yapılacak.

Marksizmin ev
sahipliğini Devrimci
Sosyalist İşçi Partisi,
DSİP yapıyor.

Büyükparmakkapı
Sok, Hayat Apt, Kat 4,
Beyoğlu - İstanbul

0536 - 335 10 19

1 Yeni bir sol, yeni bir
kitlesel parti

2 Siyasal İslam iflas
mı etti?

3 Biz ve onlar -
Dünyanın son
10 yılına bir kuşbakışı

4 Kapitalizmden
sonra ...?

5 Toplumsal
hareketler, demokrasi
ve liderlik

6 Milliyetçilik, ırkçılık
ve faşizm

7 Che'den Chavez'e:
Latin Amerika'da
devrim

8 Irak Vietnam ola-
bilir mi?

9 Bir üşüyor, bir
yanıyoruz : Küresel
ısınma

10 1989-91: Yıkılan
sosyalizm miydi

11 Ermeni
"sorunu"?

12 Toplumsal cin-
siyet ve sömürü

13 Marksizm ve
terörizm: Direnişin
ahlakı?

14 21. yüzyılda
devrim mümkün mü?

15 Eşitsiz bir dünya
/ Yoksulluğa mahkum
muyuz?

16 Kürt hareketinin
gerçek dostları kim-
lerdir?

17 Türkiye AB'nin
kapılarını açabilir mi?

Marksizm alışlagemiş sol tartışma üslubu içinde yapılmıyor. saatler süren uzun toplantılar yok. Her konu 1 sat 15 dakika tartışılıyor. Önce sunuş konuşmaları var. Sonra salonda yer alan herkesin katılabileceği bir tartışma. Son olarak konuşmacılara kısa birer konuşma hakkı.

EVSAHİBİ

Devrimci Sosyalist İşçi Partisi, DSİP Marksizm 2005'in ev sahipliğini yapıyor.

Toplantılara hareketin sorunlarını tartışmak

isteyen, hareketin gelişmesine katkıda bulunmak isteyen, hareketin örgütlenmesini inşa etmek isteyen herkes katılabilir.

DSİP'in fikirlerine katılmayabilirsiniz ama gene de toplantılara katılıp fikirlerinizi savunabilirsiniz. Zaten sunuş konuşması yapanların çoğu DSİP üyesi değil.

KİTAPÇI

Toplantılar boyunca Karakedi Kitapevi 4 bin çeşit kitabı ile açık olacak.

Birçok kitapta büyük indirim var. hareketin

sorunlarını tartışan bütün kitapları Karakedi'de bulabilirsiniz.

KALACAK YER

Eğer İstanbul dışından geliyorsanız Marksizm 2005 boyunca kalacak yer bulabiliriz.

ÖRGÜTLEYİN

Tartışmak, yeni bir dünyay giden yolu aydınlatmak, yeni aktivistlerle tanışmak istiyorsanız Marksizm 2005'in örgütlenmesine katılın.

Birlikte sorunlarımızı ortaya koyalım, birlikte tartışalım, birlikte örgütlenelim.

ISSN 1300-4026 ■ Uluslararası Tanıtım ve Yayıncılık Ltd. Şti. ■ Sahibi: Özden Dönme

■ Sorumlu Yazışmaları Müdürü: Volkan Akyıldırım

■ Adres: İstiklal Cad., Büyükparmakkapı Sok., 8/10, Beyoğlu/İstanbul ■ Baskı: Yön Matbaası

www.sosyalistisci.org ■ sosyalistisci@sosyalistisci.org

sosyalist işçi
ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperya-lizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapita-listidir.

-Sosyalistler bu ülkelerde işçi sınıfının iktidardaki bürokratik egemen sınıfa karşı mücadelesini destekler.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadelecisi kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır.

-Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

Kararname açıklansın İncirlik kapatılsın!

İncirlik Üssü'nün Irak ve Afganistan'a lojistik sevkiyat için ABD ordusu tarafından kullanılmasına izin veren Bakanlar Kurulu kararname, Cumhurbaşkanı **Sezer** tarafından onaylandı. Buna göre, büyük charter kargo uçakları ile taşınacak askeri malzemeler İncirlik'te depolanacak ve ardından buradan kargo uçakları ile Irak ve Afganistan'a ulaştırılacak. Ayrıca İskenderun limanı da bu kapsamda kullanılacak. Hükümet üssün silah sevkiyatı için kullanılmayacağını açıklasa da kararname içeriği 'gizli' olduğu gerekçesiyle yayınlanmıyor.

Anayasanın 92. maddesine göre Türkiye'de yabancı güç bulundurulması Meclis'in iznine bağlı olmak zorundadır. Hükümet İncirlik Üssü'nün kullanımına Bakanlar Kurulu kararıyla izin vererek, üstelik kararnamenin içeriğini açıklamayarak anayasayı çiğniyor. Üs malzeme taşıma dışında başka bir amaçla kullanılmayacaksa o zaman neden kararnamenin içeriği halktan

saklanıyor? Bu halkın bilgi edinme hakkını çiğnemektir.

Üstelik Türk halkı 1 Mart 2003'te tezkerenin meclisten geçmesine izin vermeyerek hükümetin **Bush**'un savaşlarına dahil olmasını istemediğini göstermiştir. Şimdi hükümet gizli kararnamelerle işi oldu bittiye getirerek halkın iradesini çiğnemektedir.

Komşuma dokunma!

Bush, eline geçen her fırsatta İran'a ve Suriye'ye yönelik tehditler savuruyor. **Condelleza Rice**, Belarus'a, Latin Amerika'ya demokrasi dersi vermeye kalkıyor. Yani **Bush** ve çetesi dünyanın her yerine burnunu sokma hakkını kendinde görüyor. İncirlik **Bush**'un yeni saldırı planlarında merkezi bir öneme sahip. Hükümet ise üssün 'insani amaçlarla' kullanılacağı yalanıyla göz boyamaya çalışıyor. Bir üssün insani amaçlarla kullanılmasının tek yolu kapatılmasıdır.

Bakanlar Kurulu kararname içeriği açıklanmalı, İncirlik Üssü kapatılmalıdır!

Küresel BAK İncirlik'e gidiyor

Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu İncirlik Kapatılsın, Komşuma Dokunma' kampanyası çerçevesinde 28 Mayıs'ta İncirlik'te bir basın açıklaması yapacak. **Küresel BAK** bu eylemle, bir kez daha, Türkiye'deki

savaş karşıtlarının İncirlik Üssü'nün sınırlı ya da sınırsız bir şekilde ABD tarafından Afganistan ve Irak işgalinin devamını sağlamak ve İran ve Suriye'ye saldırı için kullanılmasını

istemediğini göstermeyi planlıyor. **Küresel BAK**'tan **Yıldız Önen**: "Biz İncirlik'in hiçbir savaşta kullanılmasını istiyoruz. Çünkü yalnızca Irak'la ilgili değil. Bush yeniden seçildiğinden beri, İran'a

ve Suriye'ye tehditler savuruyor. Bunlar yetmezmiş gibi, bir de 'tehlikeli ülkeler' kavramı oluşturuluyor. İncirlik bütün bunlarla ilgili merkezi bir üs. Hiçbir ülkeye yönelik olarak, ABD'nin kul-

lanımına açılmamalı. Biz İncirlik'in kapatılıp, yerine çocuk parkı ya da halı saha yapılmasını istiyoruz." dedi. **Küresel BAK** aktivistleri İncirlik'e gitmek üzere 27 Mayıs Cuma akşamı İstanbul'dan otobüslerle

yola çıkacaklar ve 28 Mayıs'ta İncirlik'te, Adana'daki savaş karşıtları ile birlikte kitlesel bir basın açıklaması yapacaklar. Gelmek isteyenler isimlerini yazdırabilirler. **İletişim: (212) 243 89 57**